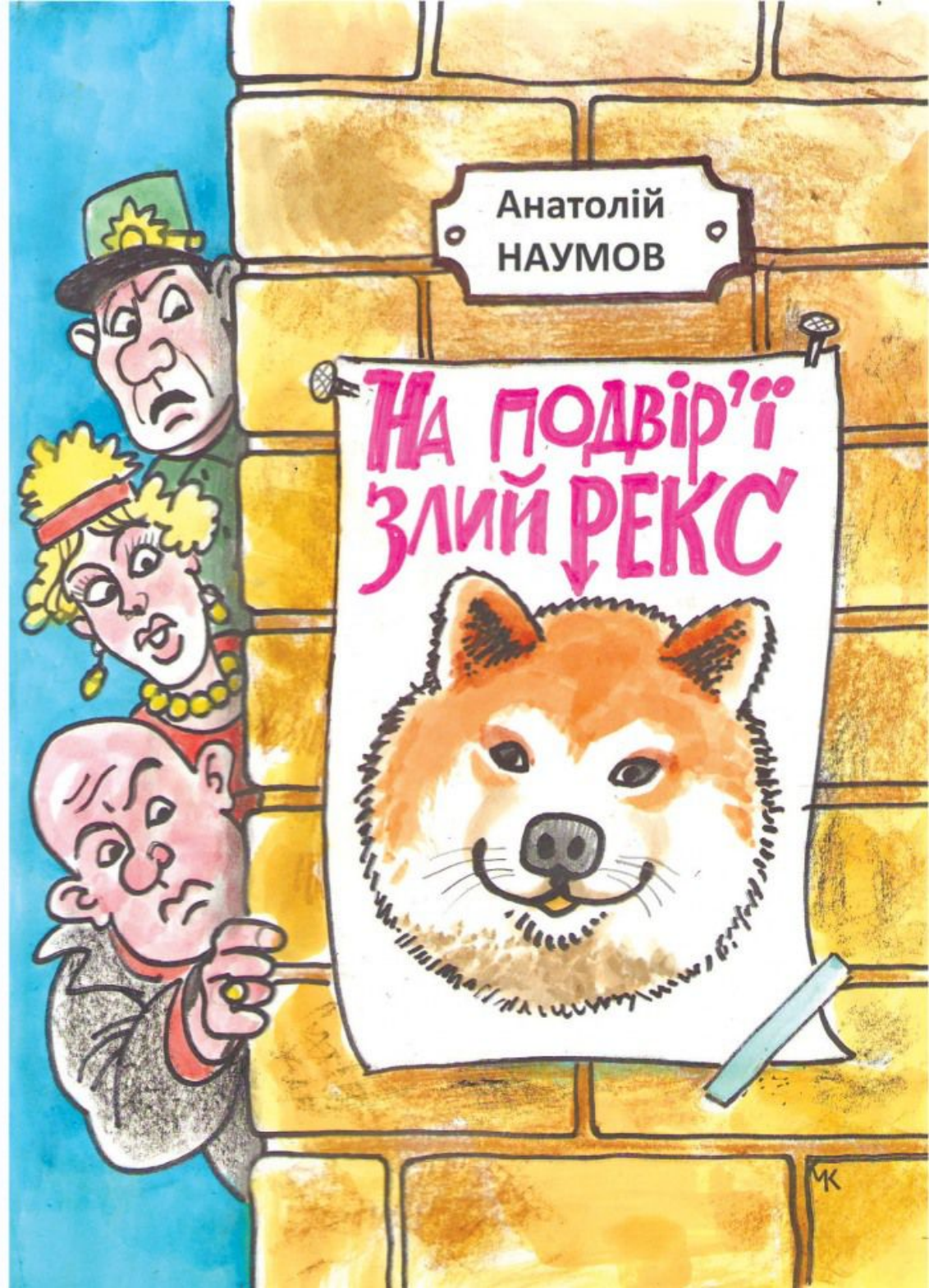

Бібліотека журналу
"ПЕРЕЦЬ. Весела республіка" №15-2018

Передплатний індекс 60194

Бібліотека журналу "ПЕРЕЦЬ. Весела республіка" №15-2018

Анатолій НАУМОВ

НА ПОДВІР'І ЗЛИЙ РЕКС

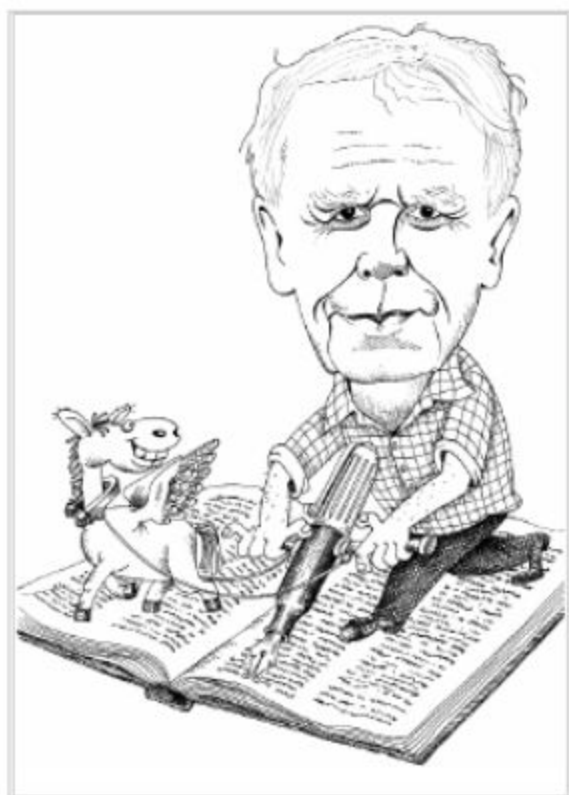
Комедія

Ілюстрації Миколи Капусти

КИЇВ – 2018

Дружній шарж Володимира Солонька

Перша любов Анатолія Наумова

У кожної людини є своя перша любов. Підкреслю — саме любов. Кохання — то інше. Позаяк кохання обов'язково і абсолютно у всіх буває першим, однак далеко не завжди й останнім.

Любов же... Ось вам трохи конкретики. Любов до рідної землі, любов до отчого дому, любов до єдиної професії, що жевріє в душі з малоліття і, коли душа подорослішає, викристалізовується й стає твердим переконанням, любов до чесної та без будь-яких знижок з боку совісті самовідданої роботи, любов до вірних друзів — і теж без будь-яких коливань і знижок...

До чого я веду? Та уже ж сказав — до любові. А про чию? З задоволенням і дуже давньою повагою називаю носія цієї любові.

Анатолій Наумов. Його ім'я піввіку тому я побачив під дуже симпатичним оповіданням в одній із донецьких

обласних газет, коли, почавши працювати в журналі "Перець", зайшов до читальної зали нашого видавництва і взяв за звичкою погортати підшивку.

Оповідання було сатиричне і, передрукувавши його, я запропонував перчанському редакторатові. Сподобалось усім. Відтоді Анатолій Наумов став постійним і бажаним автором "Перця" поруч з усіма визнаними майстрами сатири і гумору.

З'ясувалося, що він — корінний донбасівець — має вагомий багаж знань: закінчив спершу культосвітній технікум, зати́м природжена любов до гострого слова привела його на університетський факультет журналістики. Опанувавши газетярську справу й плідно працюючи на газетній ниві, Анатолій продовжував плекати свою сатирично-гумористичну любов. Притому — відповідально та, як уже було сказано, без будь-яких знижок супервиможливо.

Сьогодні Анатолій Іванович — відомий сатирик-гуморист. З-під його пера вийшло чимало по-справжньому оригінальних і цікавих книжок. Попри солідний вік, він невтомний у своїй однолюбній творчості. Доказ тому — ось ця його нова книжка у "Бібліотеці "Перця". Драматургія, повнометражна комедія.

Мені б дуже хотілося, щоб вона якомога швидше потрапила на театральну сцену. Абсолютно сьогочасна, дуже актуальна і дуже гостра п'єса — я твердо переконаний — матиме у глядачів великий успіх. А у читачів цієї книжки — само собою зрозуміло.

Володимир ЧЕПГА,
лауреат літературної премії
імені Юрія Яновського.

ДІЙОВІ ОСОБИ:

Ніна.

Андрій, чоловік Ніни

Костя, брат Ніни

Прокурор Каплюк

Лерочка, дружина Каплюка

Недопляс, бізнесмен

Іда, дружина Недопляса

Катя, сестра Недопляса

Нік, охоронець Недоплясів

Добродей, вуличний персонаж

Дільничний Пересунько

Гуляй, кандидат в депутати

Терентій, референт-помічник Гуляя

Забудило, понятий

Шльопка, понята

ДІЯ ПЕРША

Картина перша

Велика кімната в приватному будинку старої забудови, в якій відбуваються всі події. Двері ліворуч виходять на літню веранду, звідки є вихід у двір. Двері праворуч ведуть в інші кімнати будинку, де також є вихід у двір. Тож домашній пес, Рекс, може забігати в будинок, де в розпалі ремонт, а також на веранду.

В кімнаті — диван, крісла, стільці, розсувний стіл, приготовлений для святкування дня народження Андрія. На столі — посуд, який протирає рушником Ніна, готуючись до появи гостей. Лунає телефонний дзвінок. Ніна бере переносну слухавку і, притискаючи її до вуха, відповідає, не перестаючи протирати посуд.

НІНА. Слухаю тебе, Лерочко... *(Здивовано.)* Що значить — прийдеш сама?! А твоєму прокурору, виходить, зашло прийти на день народження мого Андрія?! *(Відставляє в розгубленості тарілку.)* Як це я тобі без нього не рада? Особисто для мене, а значить, і для мого Андрія, ти — справжня прикраса святкового столу! Якщо ти поряд — шампанського не треба! *(Нервово хапає тарілку.)* Повну тарілку делікатесів не треба — разом із твоїм прокурором на десерт! Бачте, невідкладна справа у нього!.. А-а, так він ще й вимагає, щоб Андрій йому борг повернув негайно! Не може, значить, почекати якийсь тиждень?! До речі, Андрій вже сьогодні п'ять штук йому поверне, він якраз поїхав за ними... Та твій Каплюк взагалі щось забагато від життя хоче, якщо йому ніколи. От і моєму братику теж приспічило кудись в село терміново поїхати саме сьогодні надвечір... Він каже, що Андрій його зрозуміє і вибачить... Лерочко, то ти не знаєш, що за птиця наш Костик... Я спробую уламати його, обіцяю. Але ж і ти спробуй натиснути на свого Каплюка. Він же у тебе як собачка на повідку... Зараз подзвониш йому по мобільному?.. Добре, я не кладу слухавку...

Ніна продовжує протирати рушником тарілки.

Так я тобі й повірила, пані прокуроршо! То дуже вже тобі забажалось з моїм братиком тет-а-тет... А от мені якраз прокурор твій потрібен, щоб владнати справу з боргом. Бо для чого я запросила ще й Іду та її Недопляса з його сестричкою? Тому що там грошви більше, ніж в Нацбанку! А їм, на щастя, для чогось потрібен твій прокурорчик. То, може, й порозуміються — прокурор з грошима, а гроші з

прокурором. І нам трохи перепаде від цього... *(Почувши Лерочку, відповідає.)* Слухаю, слухаю, Лерочко! Твій Каплюк лише трохи запізниться? Та не питання! Я теж обіцяю забезпечити присутність Костика за будь-яку ціну... До речі, Лерочко, буде ще й одна моя знайома із своїм чоловіком та його сестричкою. Ця сестричка щойно із Лондона, на економістку там навчалась і привезла звідти їй якісь супермодні буси — «Каліпсо» називаються. Уявляю, як ця Іда буде в них хизуватись перед нами... Ні, вона елементарно Зінка. Тобто Зінаїда. Але презентує себе як Іду. Щоб полондонському, значить!

З боку веранди лунає собаче попискування, потім короткий гавкіт.

Пішов геть, Рекс!.. Це я собаці, Лерочко. Розгулює по кімнатах, як у себе на подвір'ї! *(З досадою.)* Та довелося відв'язати через рану на шиї! А ми якраз перепланування затіяли, нові двері ще не виставлені — забігай не хочу в дім або через ганок *(показує тарілкою на двері праворуч)*, або через веранду *(показує на двері ліворуч)*! Добре хоч паркан у нас будь здоров — а то би загриз ще кого. Він же зліше всіх прокурорів разом...

У дверях праворуч, з боку кімнат, з'являється Костя. Ніна його не помічає.

Де Костик зараз? Та напевно чи, як ти кажеш, по бабах, хоча, звичайно, як тільки він став модним художником, так від фанаток відбою немає.

Побачивши Костю, Ніна упускає на підлогу тарілку.

Тарілка впала, уявляєш? Цікаво, це до грошей, якщо не розбилася?

Костя мовчки піднімає тарілку, подає Ніні. Потім бере зі стола пиріжок, сідає на диван і жує.

Та Костику приспічило *(виразно дивиться на Костю)* привести в божий вигляд церкву в Зачепилівці. Ну, щось

там підмалювати святим та праведним. Тому й зібрався на цілий тиждень... Але можеш не хвилюватися — він не відмовить мені. Та й тобі теж... *(Сміється.)*

Костя від подиву застигає з набитим ротом, потім поривається щось сказати. Ніна помахом руки його стримує.

Рекс, геть звідси! *(Пояснює в слухавку.)* Це Рекс пиріжки винюхав. Уявляєш, висунув свою хитру морду з веранди і облизується.

КОСТЯ. А потім як заговорить людським голосом. Гав! Гав!

НІНА *(прикриваючи телефонну трубку і кулаком погрожує Кості)*. Ну ось — загавкав так радісно, начебто йому бутерброд із чорною ікрою запропонували. Мій Андрій, мабуть, прийшов. Піду зустріну — раптом клятві долари приніс. А трохи пізніше обов'язково зателефоную тобі. Мо' натиснеш все ж таки на свого прокурора щодо боргу? А я вже віддячу, ти мене знаєш. Словом, чекаю. *(Кладає слухавку. До Кості, з іронічною улесливістю.)* Пиріжки смачні, братіку?

КОСТЯ. Казкові пиріжки — говорю тобі як Рекс.

НІНА. Я тебе, а не Рекса запитую.

КОСТЯ. А може, ти знову мене з ним переплутала?

НІНА. Головне — щоб Лерочка не переплутала.

КОСТЯ. Ти мене збираєшся одружити з пані прокуроршею?!

НІНА. Виключно тимчасово. Чого блимаєш — не дійшло? Лерочка міцно заміжня, тож ніяких юридичних наслідків.

КОСТЯ. Міцно? Невже Каплюк закував її в пояс вірності?

НІНА. От і перевір.

КОСТЯ. А якщо він в цей цікавий момент мені наручники?

НІНА. Він і без цього має право притягти тебе до дуже кримінальної відповідальності.

КОСТЯ. Ого! А за що?

НІНА. За спробу звабити його дружину. Ти ж з нею цілувався?

КОСТЯ. По-перше, не пам'ятаю. По-друге, це вона начебто цілувала мене, скориставшись тим, що я був добряче напідпитку.

НІНА. А напідпитку — лише обтяжлива обставина для органів.

КОСТЯ. Вона теж вжила непогано.

НІНА. Але ж не настільки, щоб провокувати тебе своєю пасивністю, як ти її.

КОСТЯ. То що — з'явитися з повинною поки не пізно?

НІНА. Краще попередити загрозу.

КОСТЯ. Пасивність змінити на активність?

НІНА. На активну чуйність до такої поважної леді, як дружина прокурора.

КОСТЯ. То, може, не гаючи часу надіслати їй повітряний поцілунок взасос? А то відразу хапати за пояс вірності!.. Тим більше на очах у органів. Тобто у прокурора, у якого ключ від пояса.

НІНА. Який же ти полохливий, коли не треба!

КОСТЯ. Я не зломщик, я художник! Митець! Причому вже майже модний. Мені є що втрачати.

НІНА. Не тремти надто дрібно, братику! Тобі лише потрібно вразити Лерочку своєю присутністю сьогодні ввечері у нас.

КОСТЯ. А в Зачепилівку хто замість мене?

НІНА. Поїдеш завтра. Май совість, ми ж винні прокурору аж десять штук. А Андрію пообіцяли тільки п'ять, та й то під питанням. І якщо Лерочка не умовить свого Каплюка, то пиши пропало. Загалом, кінець світу — ось він, поруч!

КОСТЯ. О котрій саме годині, а то застане зненацька?

НІНА. Ти нас точно підведеш під монастир, якщо не залишишся.

КОСТЯ. Під монастир не вийде — хіба під церкву у Зачепилівці, куди я зараз поїду наводити там марафет у храмі божому. Мені теж грошки терміново потрібні.

НІНА. Прокурор нас уб'є!

КОСТЯ. Але ж уб'є все-таки висока посадова особа! А от мене — якесь примітивне безгрошів'я.

НІНА. Тебе фігурально, а нас цілком конкретно. Тобі відомо, що прокурор ходить із службовим пістолетом?

КОСТЯ. Взагалі-то здогадуюся. Тому й не поспішаю потрапляти йому на мушку. До того ж у мене в Зачепилівці сьогодні екзотичне побачення.

НІНА (*уїдливо*). І скільки в тебе таких побачень на тижні?

КОСТЯ. Це особливе. (*Навмисне пафосно.*) Адже практично на святому місці — на церковній паперті, причому з дочкою самого отця Іларіона.

НІНА. Її звуть, часом, не Марією Магдалиною?

КОСТЯ. Трохи сучасніше — Аполінарією.

НІНА. Якщо ця Аполінарія побачиться з тобою не сьогодні, а завтра, то що — в монастир пострижеться?

КОСТЯ. Не виключаю. Бо вона — справжній вулкан у смиренній сукні.

НІНА. То нехай ще добу попихкає сама в собі. Бо якщо Лерочка не приведе сьогодні свого прокурора — усім моїм планам гаплик. Я ж запросила одного грошовитого та крутого, якому потрібно вийти на прокуратуру. Якщо це спрацює, мені дадуть позичку без відсотків і на скільки потрібно, зрозуміло?

КОСТЯ. Та ти великий комбінатор, сестро!

НІНА. Мимоволі закомбінуєш, якщо в боргах по вуха. Ти ж знаєш видатні здібності Андрія в бізнесі.

Лунає короткий гавкіт Рекса, який змінюється на радісне скавучання.

ГОЛОС АНДРІЯ. Як здоров'я, Рексику? Поправляємось? Ну, тоді ти молодець!

Андрій з'являється в дверях з боку веранди. В руках у нього барсетка.

АНДРІЙ. О-о, які люди?! Невже це геніальний брат моєї коханої дружини?

КОСТЯ. А це, бува, не рідний чоловік моєї сестри, у якого сьогодні день народження?

Андрій і Костя обіймаються.

КОСТЯ. Ну що тобі, Андрію, побажати в цей веселий час нескінченно первісного накопичення капіталу? Хочеш стати олігархом? Стань ним!

АНДРІЙ. Круто, звичайно, Костику, але ж ти знаєш, як я поважаю олігархів.

КОСТЯ. Ну тоді безстрокових тобі позик і кредитів!

АНДРІЙ. О, це нам значно ближче!

НІНА (Андрію). Гроші приніс?

АНДРІЙ (витягає із барсетки пачку доларових купюр).
Ось воно, наше вічнозелене щастя!

НІНА. Наполовину з сумом, звісно. Дай я порахую.

КОСТЯ. А всі чомусь вважають, що не в грошах щастя.

НІНА. Це ті, хто з ними недостатньо знайомий.

АНДРІЙ. Костик, ти відчув, з якою інтонацією моя дружина промовила «Гроші приніс?». Тому порада тобі від заслуженого жонатика — краще не одружуйся.

НІНА (рахуючи гроші). І до чого ти його підштовхуєш?

АНДРІЙ. До того, що такої дружини, як ти у мене, яка б так ніжно та лагідно цікавилася, чи приніс чоловік гроші, навіть в багатонаселеному Китаї не знайдеш. То ж йому краще залишитися неодруженим.

КОСТЯ. Переконливо. За цю чудову пораду я тебе, любий імениннику, завтра ж намалюю у Спасо-Преображенській церкві під виглядом святого. А може, й сьогодні. Твій світлий лик гідний цього. Це буде тобі мій творчий подарунок на день твого народження.

НІНА *(продовжуючи підраховувати гроші)*. Якщо ти сьогодні поїдеш, Каплюк застрелить не тебе, а *(показує на Андрія купюрою)* іменинника.

КОСТЯ. А його за що? Він же приніс.

НІНА. За банкрутство. Він приніс тільки половину. А прокурор більше не може чекати.

АНДРІЙ. Я не збанкрутував. Мене кинули.

НІНА. Важливо, що в підсумку.

КОСТЯ *(поплескує Андрія по плечу)*. Якби я залишився на вечір, то не вагаючись затулив би тебе від смертельної кулі.

НІНА *(Андрію)*. У нього ж доленосне побачення на паперті з вулканом у сукні.

КОСТЯ *(Андрію)*. Сподіваюся, ти мене зрозумієш. По-друге, цей вулкан — донька дуже вигідного замовника. Самого отця Іларію-она!

АНДРІЙ. Що значить — по-друге? А по-перше?

КОСТЯ. А по-перше, у неї тут *(показує на обличчя)* — кров з молоком, тут *(показує на груди)* — з вершками, а там *(показує нижче)* — точно зі сметаною.

НІНА. Ще б трохи йогурту, і готовий молокозавод.

КОСТЯ. По-третє, іншого такого випадку може й не бути. Адже отець Іларіон із рушницею напереваги стереже свою Аполінарію вдень і вночі. Так що не приведи і помилуй, якщо застукає — відправить прямо в пекло.

АНДРІЙ. Дозволь запевнити, що в разі чого я готовий хресним ходом на твою підтримку!

Десь у дворі лунає гавкіт Рекса.

КОСТЯ. І Рекса з собою прихопи на всяк випадок. А сьогодні я їду в Зачепилівку тільки тому, що отця Іларіона там не буде. Це ж шанс, розумієш? Всевишній не пробачить, якщо не використаю.

НІНА (*вголос розмірковуючи.*) А якщо загорнути гроші у що-небудь яскраве та урочисто вручити? Щоб спеціально показати Недоплясам, що ми вміємо розраховуватися з кредиторами?

КОСТЯ. Правильно! Не в звичайному ж конверті підносити — ніби хабар.

АНДРІЙ. Це яким Недоплясам, ластівко?

НІНА. Тим, які будуть сьогодні у тебе на дні народження. У яких гроші на банківському рахунку вже не вміщуються.

Із дверей з боку кімнат доноситься жалібне собаче попискування.

(*Костя киває в бік цих дверей.*) Навіть Рекс співчуває їм.

НІНА. Андрію, а Рекс так і буде шастати де завгодно? Чи треба, щоб він когось загриз саме в день твого народження?

АНДРІЙ. Напевно, я йому зв'яжу ноги, нехай посидить.

КОСТЯ. Навіщо? Навпаки — нехай побуде ангелом-хранителем. Скажете, що спеціально відв'язали — стерегти двір від непрошених гостей. Круті люблять, коли їх посилено охороняють.

Дзвінок міського телефону. Ніна бере слухавку.

НІНА. Алло? Шалено рада твоєму дзвінку, Ідусю! Все йде, як намічено. Прокурора гарантую. І погода як на замовлення.

КОСТЯ (*Андрію*). Дружина того самого Недопляса!

НІНА (*прикладає палець до губ, вимагаючи помовчати*). Звичайно, у нас тут справжній курорт, соловейки співають... Шукаєте місце для будинку Каті? Вона хоче по-європейськи, на околиці? Так поспішайте, поки ще є варіанти.

А то що не місяць, то котедж. До речі, майже поруч з нами є диво-діляночка, можна поцікавитись у баби Мані, чи не продає... Дім там є, але годиться хіба на будку для нашого Рекса. Ох, забула попередити тебе, Ідусю, у нас вівчарка — як теля, а зла — сміливо можна в прокуратуру на службу. Так що скажи чоловікові — нехай не турбується, кращої охорони не придумаєш. Ніхто у двір і носа не суне. Ми спеціально Рекса відв'язали з такої нагоди — він буде бігати по всій садибі, тож на подвір'я і комар носа... Чекаємо вас, як соловейко літа. Вважай, що прокуратура у тебе вже в кишені. *(Кладе слухавку.)*

АНДРІЙ. Ти, ластівко, геній у спідниці.

КОСТЯ. Мабуть, вона швидше стане олігархом, ніж ти.

АНДРІЙ. Отже, так на небі прописано.

НІНА *(в роздумі помахуючи пачкою доларів)*. А якщо загорнути у блакитний целофан і перев'язати червоною стрічкою, га? Андрію, принеси целофан, він в одному з нижніх шафок в кухні. Прихопи там і червону стрічку.

Андрій виходить у двері, які ведуть в кімнати.

КОСТЯ. Дивись не переборщи з антуражем. Все має бути в міру, казали древні.

НІНА. А що говорили древні відносно попівських доньок?

КОСТЯ. Древні теж були не проти здорової збалансованості крові з молоком.

НІНА. І без гемео, мабуть?

Входить Андрій з целофаном і мотком червоної стрічки.

АНДРІЙ. Воно?

НІНА. Воно.

Дзвінок міського телефону. Ніна бере слухавку.

НІНА. Алло? Я рада тебе чути без упину, Ідусю! Телефонуй хоч кожні десять хвилин... Брат? Так, художник... Каті порекомендували його? Не дивно, він же настільки мод-

ний, що рвуть навпіл... Якщо їй треба оформити салон естетичної медицини, то кращої кандидатури годі й шукати... Він їй і котедж намалює, якщо треба... Чекаємо Катю з нетерпінням. *(Кладе слухавку і дивиться на Костю)*. Чув? До тебе зараз Катя приїде. Порадитись щодо оформлення її салону естетичної медицини. Іда каже, що вона краща за модель. Тож у тебе неабиякий шанс закохатись у дівчину, яка щойно з Лондона.

КОСТЯ. Це аморально — ще не освідчившись Аполінарії, починати їй зраджувати. Отець Іларіон накладе тоді на мене епитимію, а то й епіталаму. Хоча коли щойно з Лондона...

Затемнення.

Картина друга

Костя сидить на дивані, Андрій — на стільці біля стола. Входить Ніна з пачкою грошей у блакитному целофані, перев'язаною червоною стрічкою.

НІНА *(демонструючи пачку)*. Ну, як дизайн?

КОСТЯ. Недопляси можуть розплакатися від розчулення. А прокурор Каплюк — від того, що тільки половина такої ефектної суми.

НІНА. Я, мабуть, приховаю гроші до вечора, а ви...

Ніна не договорує — лунає гавкіт Рекса.

НІНА *(прислухаючись)*. Рекс заговорив. Може, Катя підїхала?

Дзвінок міського телефону. Ніна бере слухавку.

НІНА. Катя трохи запізнюється? Та зачекаємо, в чому проблема... *(Кладе слухавку.)* До речі, знавці фен-шуя радять зберігати гроші в східному або південно-східному секторі будинку.

КОСТЯ. А народна американська мудрість говорить, що не варто віддавати «бакси» після заходу сонця. Краще покласти їх на підлогу — нехай підніме приймаюча сторона.

АНДРІЙ. Звідки у тебе, Костику, такі унікальні знання заокеанських фінансових особливостей?

КОСТЯ. Я посилено готуюсь до великих грошей. А то застануть зненацька — як їм лад дати? (Ніні.) Май на увазі — віддавати гроші із рук в руки вважається поганим знаком. Тому що можна отримати негативну енергію або спровокувати відтік грошей із гаманця.

НІНА. То, може, двічі перепоховати, як радять? Для надійності?

Ніна виходить. Відразу лунає гавкіт Рекса.

АНДРІЙ. Чого це Рекс розгавкався?

КОСТЯ. Мабуть, тривожиться, що гроші не встигнуть повернути до заходу сонця, а він не побачить.

Входить Ніна. І тут же десь близько лунає попискування Рекса.

ГОЛОС ДОБРОДЕЯ. Дай лапу, Рекс на щастя, ну? Давненько ми з тобою не бачились. Дай я тебе поцілую, адже більше нікого... Нам би з тобою по чарці, а то щось у мене зранку мало натхнення.

НІНА. Хто там ще?!

КОСТЯ. Ха! Добродей власною персоною!

НІНА. А-а, цей... поет бродячий!

АНДРІЙ. Давно щось він не вітав нас з днем народження.

НІНА. Там же Рекс!

КОСТЯ. Не хвилюйся, Добродей собаки не чіпають.

АНДРІЙ. Він у них за свого, точно.

ГОЛОС ДОБРОДЕЯ. А-а, у тебе рана, друже... Отримано в протистоянні з недостойними, напевно? (Декламує.) Позич мені люті, вівчарко! Я критиків люто порву...

КОСТЯ. Готуй чарочку поету, іменинник! Чуєш, які про-
никливі вірші...

З боку веранди з'являється Добродей, одягнений в піджак
занадто великого розміру.

КОСТЯ. Які люди до нас, які поети!

ДОБРОДЕЙ. Кого я бачу?! Це ти, Костику? Клянуся ям-
бом, ти виглядаєш справжнім плейбоем! А це, готовий
присягнути хореєм, — Ніна. Як ти буйно розквітла, дів-
чинко! З тебе поеми можна писати. *(Повертається до Ан-
дрія.)* Ну, а тобі, Андрію — як імениннику, ось ... *(Дістає із
кишені складений вчетверо аркуш.)* Це вітальний адрес
від нашої благодійно-творчої організації «Іменини серця»,
яку я маю честь очолювати. Спеціально написано гекза-
метром, як у древніх греків, — для більшої урочистості.
(Простягає аркуш.) Ти не дивись, що написано від руки.
Головне — від душі. Читай! Я би сам прочитав, але окуляри
десь посіяв.

АНДРІЙ. Дякую, не очікував. *(Розгортає аркуш.)* Улюб-
лена — ти сонечко, тому, / Навіщо нам опалення, / Ніяк я
не збагну!

КОСТЯ. Які теплі рядки! Десь градусів за сорок, мабуть!

ДОБРОДЕЙ. Тю, це мій вірш на тему ліричного сприй-
няття енергетичної кризи! А вітальна адреса, мабуть, на
звороті.

АНДРІЙ *(перевертаючи аркуш)*. Тут написано «Вітальна
адреса Людмилі Пилипівні Шльопці».

ДОБРОДЕЙ. От морока! *(Шукає в кишенях піджака.)* У
цієї Шльопки теж іменини — от я і прихопив її адрес за-
мість твого.

НІНА. Це яка Шльопка — що в кінці вулиці?

ДОБРОДЕЙ. Точно.

НІНА. До чого ж противна баба! Її саму б адресувати ку-
ди подалі!

ДОБРОДЕЇЙ. Це теж враховано, аякже! Тому написано не гекзаметром. Я, тобто ми, працюю з кожним клієнтом персонально.

КОСТЯ. Читай, Андрію. Це черговий шедевр, точно.

АНДРІЙ (Добродєю). А можна? Не мені ж...

ДОБРОДЕЇЙ. Я, тобто ми, працюю прозоро. Читай.

АНДРІЙ (читає). Будь, Людко, людям ти людиною! / Люби людей, люби красу! / Живи заможнo та розвинено, / Їж на сніданок ковбасу!

ДОБРОДЕЇЙ. Вона без ковбаси жити не може, що тут попишеш.

КОСТЯ. Зате цей анапест звучить надзвичайно смачно!

ДОБРОДЕЇЙ. Це не анапест.

КОСТЯ. Все одно апетитно.

АНДРІЙ. Передусім це гуманно, якщо пенсіонерці бажають ковбаси.

ДОБРОДЕЇЙ (Андрію). Твій вітальний адрес сьогодні ж доставимо. А поки що я експромтом. Не піти ж не привітавши, правильно?

АНДРІЙ. Як це — піти? А чарку за здоров'я іменинника?

ДОБРОДЕЇЙ. За такого іменинника, як ти, не гріх і дві. Хоча я, тобто ми, другу принципово не п'ю.

Ніна ставить на стіл почату пляшку горілки і чарку, тарілку з піріжками. Андрій наливає Добродєю чарку.

АНДРІЙ. Вибачай, що не можемо з тобою за компанію — у нас увечері гості. Сам розумієш, треба встигнути ще багато чого.

ДОБРОДЕЇЙ (піднімає чарку, розглядаючи її, потім прокашлюється). Експромт! Від наших серця іменин / Андрію в серце, в іменини. / Передаєм палкий привіт! / А також заодно і Ніні! (Залпом випиває горілку.) Хух!

НІНА. Дякую, що згадав.

КОСТЯ. А де це ти творчо пропадав стільки часу?

ДОБРОДЕЙ (закушуючи). Де тільки моя рима не пропадала!

НІНА (розмірковуючи вголос). Пропадала, кажеш? А от ще раз пе-ре-хо-ваю! (Виходячи з кімнати, показує рукою.) Там у нас південь, там схід...

КОСТЯ (наливає Добродєю). Між першою і другою ніякої творчої цезури.

ДОБРОДЕЙ. Другу ж не п'ю, готовий заприсягтися гекзаметром. Але оскільки за тебе, Андрію, то як відмовиш?! (Пє.) Хух! (Кості.) Де я, тобто ми, творчо пропадав, питаєш? Ну, де може пропадати поет — в осені, Костику, в осені. Майже в Ірпінській.

КОСТЯ (зацікавлено). Що значить — в Ірпінській?

ДОБРОДЕЙ. Ну, в Ямпільській, якщо точно. Там я два роки керував літературним об'єднанням. Кажучи образно, в Ямпільському будинку осені. Тобто в будинку для престарілих, якщо суконною прозою. Поки й анонімку на мене не накатали. Начебто мене оформили туди незаконно. Та й нехай би! Але ж анонімка у віршованому вигляді! Причому не ямбом чи там хореєм, а саме гекзаметром!

АНДРІЙ. Невже гекзаметром?!

ДОБРОДЕЙ. Яке підле посягання на древній вірш шестистопного дактиля, де в кожній стопі, окрім п'ятої, два коротких склади можуть змінюватися одним довгим, витворюючи спондей! (Зітхає.)

КОСТЯ. Та це натуральний злочин проти спондея!

ДОБРОДЕЙ. От і довелося знову піти в народ. І ось я, тобто ми, знову з вами. Але ж і вітати іменинників від благодійно-творчих організацій комусь треба, правильно?

Входять Ніна, Катя і Нік. Нік одразу стає в отворі дверей, загороджуючи собою вихід на веранду, надіває чорні окуляри і починає жувати жуйку.

НІНА. Рекомендую всім красуню, яка щойно з Лондона — це Катя. А це Нік, охоронець. Їх сек'юріті, словом. А

це, Катюшо, *(показує їй на Костю)* мій брат Костя. *(Кості.)* Катя цікавиться тобою як художником, зрозуміло?

КОСТЯ. Шкода, що тільки як художником.

КАТЯ *(міряє Костю поглядом, іронічно)*. Не бачу підстав розраховувати на більше.

Добродей підводиться зі стільця і поправляє свій піджак, збираючись піти. Нік кидається до Добродея.

НІК *(жорстко)*. Що в піджаку ховаєш? Зброя є? *(Обшукує Добродея.)*

Лунає гавкіт Рекса. Нік стривожено висовується на веранду — подивитися, чи немає звідти загрози.

НІНА. То наш Рекс, я ж вас попереджала.

НІК *(проникливо, не змінюючи пози)*. Гав, гав, Рексику!

Чути, як Рекс відгукується покірним скавучанням.

КОСТЯ. Рекс, здається, зрозумів, що має справу з гідним партнером у справі охорони доручених об'єктів.

НІНА *(Каті)*. Наш Рекс — це краща охорона. Я Ідусі говорила, що можна приїхати без сек'юриті. *(Андрію.)* Чи не пора проводити Добродея?

КОСТЯ. Нам і справді пора переходити на прозу життя. *(Плескає по плечу Добродея, який, озирнувшись, прямує до дверей в кімнати.)* Окрема тобі подяка за психологічний струс гекзаметром.

Нік кидається до дверей в кімнати і розпростертими руками перегороджує Добродею вихід.

НІК *(Добродею, жорстко)*. Чому сюди?

Добродей йде до веранди. Нік обганяє його і теж перегороджує там вихід.

З якою метою сюди?

ДОБРОДЕЙ *(з викликом)*. Куди хочу — туди й виходжу! Я людина вільної стихії! І взагалі — руки геть від благодійно-творчої організації!

НІНА (Андрію). Давай проведемо Добродєя. (Кості.) А ви, Костику, поговоріть з Катею про справу, яка її цікавить.

Ніна і Андрій виходять разом із Добродєєм. За ними — Нік, спочатку з підозрою озирнувшись навколо. В кімнаті залишаються Костя і Катя.

КОСТЯ. Глед з вами познайомитись.

КАТЯ. Що ви сказали? Перекладіть, будь ласка.

КОСТЯ. А хіба ви не ду ю спік? Ви ж щойно з Лондона — а від вас ще жодного англійського слова?

КАТЯ. Вам, очевидно, приїлась рідна мова? Розумію: кожен день одні й ті ж слова. А хочеться чогось невимовного, мабуть.

КОСТЯ. Просто хочеться чогось закордонного. До речі, а правда, що англійцям простіше перейти з «ви» на «ти», бо це в них однаково звучить? Здається ю-ю?

КАТЯ (іронічно). Уяви, що значно простіше, ніж нам.

КОСТЯ. О-о, ми вже на ти! Судячи з примхливої зміни акцентів, ти серйозна дівчина.

КАТЯ. Іноді.

КОСТЯ. А ось це обнадіює — що іноді!

КАТЯ. Тебе — марно.

КОСТЯ. А я й не претендую, між іншим.

КАТЯ. І правильно робиш.

КОСТЯ. Не претендую — поки що.

КАТЯ. Надії живлять юнаків. Така дієта влаштовує?

КОСТЯ. А може, леді все-таки запише до себе в чергу?

КАТЯ. Не люблю в своїй черзі бабіїв.

КОСТЯ. Я — бабій?!

КАТЯ. Типовий, судячи з акценту. Втім, це ще й на обличчі написано.

КОСТЯ. Цікаво, українською чи англійською?

КАТЯ. Мовою міжнаціонального спілкування.

КОСТЯ. Гаразд, чим можу бути корисний з таким гаслом на фізії?

КАТЯ. Мені потрібно оформити салон естетичної медицини.

КОСТЯ. Це де гидких каченят, незважаючи на зовнішність і вік, перетворюють на прекрасних силіконових лебедіць?

КАТЯ. Приблизно. Це мій перший бізнес-проект, тому потрібен оригінальний дизайн. Я бачила декілька твоїх робіт — у тебе може вийти.

КОСТЯ. Спасибі за такий аванс. А як щодо авансу фінансового?

КАТЯ. Як тільки — так одразу.

КОСТЯ. Судячи з афористичності формулювання, у вас великі перспективи в бізнесі. Тож більше не смію на «ти».

КАТЯ. Якщо так будеш малювати ескізи, як зараз малюєшся переді мною, то мої перспективи воістину величезні.

КОСТЯ. Нарешті ми знайшли спільну мову, здається.

В кімнату входять Ніна, Андрій і Нік. Нік знову загороджує собою вихід на веранду і починає жувати жуйку.

НІНА. Ледве спровадили цього віршовика! Костику, а ти в курсі, що Катя шукає тут гарне місце, щоб побудувати собі котедж? Не виключено, що вона стане нашою найближчою сусідкою.

КАТЯ. Не виключено.

КОСТЯ. А що, намалюєм — будем жить.

КАТЯ. Дивлячись, хто.

КОСТЯ. Головне — вчасно намалювати.

НІНА. Давайте разом сходимо до баби Мані. *(Ніку.)* А ви посидьте тут. Чайку попийте.

НІК. Ні.

НІНА. Що значить «ні»? Ви надаєте перевагу каві?

НІК. Ні.

АНДРІЙ. Може, горілочки?

НІК. Ні.

КОСТЯ. Ну що ти заладив, як ото міністр фінансів, — ні та ні?

КАТЯ. У нього в контракті передбачено тільки «ні».

КОСТЯ. А ще й чорні окуляри, мабуть. Баба Маня богу душу віддасть, якщо побачить його в такому прикиді.

АНДРІЙ. Краще взагалі без окулярів. Баба Маня нещодавно дивилася серіал про рейдерське захоплення власності, і в неї зараз загострена реакція. Переживає за свою садибу.

КОСТЯ (*Ніку.*) Хоча чорні окуляри тобі до лиця. У них ти як респектабельний західний мафіозі, а не якийсь там вітчизняний Колян.

КАТЯ. Нік — це його прізвище.

КОСТЯ. Нехай змінить, воно для нього надто іноземне.

НІК. Ні.

НІНА. Ні так ні. Ходімо до баби Мані.

Усі прямують на веранду. Останнім виходить Нік, з підозрою оглянувши спорожнілу кімнату.

Затемнення.

ДІЯ ДРУГА

Картина третя

Костя, Андрій і Катя сидять за столом. Ніна наливає всім чай. Нік стоїть в дверях на веранду і жує жуйку.

НІНА. Ніку, налити чаю?

НІК. Ні.

КОСТЯ. Знову він «ні»! *(Каті).* А у нашому контракті буде тільки «так», так?

КАТЯ. Ні, не так.

КОСТЯ. Вдячний, що «так» все ж прозвучало. Хоча й поряд з «ні»

НІНА. Головне, що баба Маня сказала «так». А це означає, що Катя буде радувати нас своїм сусідством. *(Каті.)* Коли почнете будувати?

КАТЯ. Як тільки Костя надасть ескіз мого майбутнього котеджу. *(Насмішувато дивлячись на Костю.)* Якщо сьогодні — значить, сьогодні.

НІНА. Костя, ти не можеш відмовити Каті в такій дрібниці, як ескіз сьогодні. Не затримуй будівництво.

АНДРІЙ. Він зараз мусить їхати. Його святий обов'язок — бути через дві години на паперті Свято-Преображенської церкви.

КАТЯ. На паперті? Втім, нічого дивного.

КОСТЯ. Причому з простягнутою рукою.

КАТЯ. Отож.

КОСТЯ. Але з пензлем. У мене ж контракт з батюшкою Іларіоном. Я повинен дещо підмарафетити в його церкві. Але на ескіз майбутнього котеджу це не вплине. Бронюйте бульдозер і самоскиди просто зараз. Я затримаюсь заради котеджу.

НІНА. Так ти їдеш чи залишаєшся?

Дзвінок міського телефону. Ніна бере слухавку.

Слухаю, Лерочко... *(Каті, показуючи прикриту долонею слухавку.)* Дружина прокурора... *(В слухавку.)* Що робимо? Чай п'ємо, Лерочко... Хто п'є? Всі п'ють.

КОСТЯ *(дивлячись на Ніка)*. Лише один не п'є... Організм може знезводніти, між іншим.

НІК. Ні.

НІНА *(в слухавку)*. Хто саме всі?.. *(Каті, прикриваючи слухавку.)* Прокурорша є прокурорша. Як на допиті. *(В слухавку.)* Ну, Андрій мій п'є, наприклад. І Костя теж... *(Каті.)* Винюхує, як Рекс. *(В слухавку.)* Лерочко, обов'язково поговори зі своїм щодо боргу. *(Каті.)* Ми заборгували їм якихось десять штук — займали на свій бізнес-проект, а вони не можуть почекати тиждень-другий. *(В слухавку.)* Лерочко, не хвилюйся, все буде о'кей. *(Кладе слухавку.)*

Гавкіт Рекса лунає з боку дверей в кімнати. Нік кидається туди і, висунувшись, виглядає, що там.

НІК *(лагідно)*. Гав, гав, Рексику!

КОСТЯ *(Каті)*. Класно гавкає товариш. Англійською теж здатен?

КАТЯ. Нік, скажіть йому.

НІК (*повертаючись на своє звичне місце в дверях*). Ноу!
Гавкіт Рекса лунає з боку веранди. Нік миттєво висовується туди.

НІК (*ще лагідніше*). Гав, гав, Рексику!

КОСТЯ. Схоже, у них професійне перегавкування. Все-таки обидва на варті.

Рекс гавкає дещо голосніше.

НІНА. Рексу, мабуть, треба сказати англійською, а то щось розійшовся.

Рекс починає гавкати безперервно.

Хтось прийшов, очевидно. Андрію, подивися.

Андрій виходить.

НІНА. Не дають чаю попиту, блін! Катю, ви не поспішаєте?

КАТЯ. Ні. (*Насмішкувато дивлячись на Костю*.) Так, не поспішаю.

КОСТЯ. Спішіть повільно, як казали римляни, так? Чи ні?

НІНА (*Кості*). Ти краще запроси Катю сьогодні в гості.

КОСТЯ. Та ти ж запросила Недоплясів оптом?

НІНА. А ти запроси Катю ще й від себе.

З веранди входять Андрій і дільничний Пересунько. Нік реагує на це різким рухом руки туди, де у нього кобура.

АНДРІЙ. А до нас поліція. Прошу — дільничний уповноважений Авенір Васильович Пересунько.

ДІЛЬНИЧНИЙ (*прикладуючи руку до козирка, вітаючись*). Ну і баскервільчик у вас!

АНДРІЙ. Не скаржимося.

Костя ставить для дільничного стілець. Той з гідністю знімає кашкет і кладе його на стіл, потім сідає і розкладає папери, які виймає із свого портфеля.

НІНА. А колишній наш дільничний, Верьовкін, куди подівся, якщо не секрет?

ДІЛЬНИЧНИЙ (з цікавістю розглядаючи Ніка і не реагуючи на запитання Ніни). А це хто?

КАТЯ. На даний момент мій охоронець.

КОСТЯ. Сек'юриті, якщо південно-лондонською.

ДІЛЬНИЧНИЙ. Тож, дивлюся... (Ніні.) А Верьовкін на курсах.

АНДРІЙ. Надовго?

ДІЛЬНИЧНИЙ. Розумію — звиклися з ним. Але — доведеться.

АНДРІЙ. Що доведеться?

ДІЛЬНИЧНИЙ. Викласти все начистоту — про що питаю.

НІНА. Ну, тоді відразу зізнаюся, що чекаємо сьогодні ввечері в гості прокурора. Здається, саме це вас цікавить.

ДІЛЬНИЧНИЙ (повчально). Номіна сунт одіоза. Не буде-мо називати імен.

КОСТЯ. Може, відразу перейдемо на англійську? Ми тут майже всі щойно з Лондона.

ДІЛЬНИЧНИЙ. Я висловився латиною, щоб знали. Тому що вивчав римське право, а також крилаті вирази в галузі права не англійською, а латиною. І не в Лондоні, а в Україні. (Ніні.) Ви господиня тут, як я розумію? (Ніна ствердно киває.) Відразу попереджаю: скелере веландум ест скелус. Тобто покривати злочинство є злочинством.

АНДРІЙ. Нам, звичайно, не звикати покривати, але кого все-таки?

ДІЛЬНИЧНИЙ. Ігнорантіа нон ест аргументум. Незнання не доказ.

КОСТЯ. Логічно. Значить, покриваємо. Ай-я-яй нам! У газеті би нас!

ДІЛЬНИЧНИЙ. З газетою встигнеться. *(Ніні.)* Нас цікавить не прокурор, а дехто на прізвисько Добродей, який, за наявними відомостями, сьогодні побував у вас.

НІНА. Так, побував. А що сталося?

ДІЛЬНИЧНИЙ. Скажімо так — цілком могло трапитися. Чи може.

НІНА. Взагалі-то може. Цей Добродей якась дивна людина.

КОСТЯ. Він що — порушив правила привітання імениників?

ДІЛЬНИЧНИЙ. От і розберемося, що порушив.

КОСТЯ. Він, випадково, не іноземний резидент? У нього такий підозрілий піджак, що Ніку довелося його обшукати. Так, Ніку?

ДІЛЬНИЧНИЙ. Не дуже смішно. І навіть поза законом, якщо обшукувати. *(Переводить погляд на Ніка і довго розглядає його.)* Здається, я вас десь бачив.

НІК. Ні.

ДІЛЬНИЧНИЙ. Не ні, а так. У мене пам'ять — відеокамера. Тому керівництво доручає мені справи, де потрібен особливий зір. *(Повертається до Ніни.)* Гаразд, для початку скажіть — у вас нічого не пропало після візиту цього Добродея?

НІНА. А що у нас повинно було пропасти?

ДІЛЬНИЧНИЙ. Мало що. Речі які-небудь. Гроші в першу чергу.

НІНА *(стривожено)*. Гроші?!

Ніна квапливо виходить.

АНДРІЙ. Та не міг він у нас нічого взяти!

КОСТЯ. Увійшов, привітав і пішов. Кроку в бік не було. Все на очах.

ДІЛЬНИЧНИЙ. Кулос хабебат ет нот відебат. Це означає, що можна мати очі і не бачити.

КАТЯ. А можна бачити, але закрити очі.

ДІЛЬНИЧНИЙ. Ніс затиснути теж. Вибачайте, але, як відомо, пекунія нон олет — гроші не пахнуть. Це я до того, чи не просився цей Добродей в туалет?

КОСТЯ. Обійшлося, як це не прикро.

АНДРІЙ. Там якщо чим й пахне, то точно не грошима.

ДІЛЬНИЧНИЙ. Впевнені, що не просився?

Входить Ніна.

КОСТЯ (Ніні). Скажи ще ти Авеніру Васильовичу, що цей Добродей чомусь не просився в ваш туалет і від нього не пахло грошима.

НІНА (дільничному). А що він накоїв?

ДІЛЬНИЧНИЙ. Офіційно інформую. Кілька днів тому цей Добродей прийшов до таких же довірливих, як ви, — начебто уточнити дату дня народження однієї добропорядної пенсіонерки, попросився в туалет, а після цього зникли гроші.

АНДРІЙ. У туалеті?

ДІЛЬНИЧНИЙ. Вони були приховані за бачком. Значить, їх конкретно шукали.

КОСТЯ. (Ніні). Сестро, а ти нічого не тримаєш за бачком?

НІНА. Сходи пошукай.

КОСТЯ. Тоді будемо вважати, що слідство зайшло в глухий сортир. (Дільничному.) У вас є що сказати з цього приводу латиною?

ДІЛЬНИЧНИЙ. У нас завжди є. Але не на вашу користь. Знаєте, що таке куї кваеріт репету? Хто шукає, той знаходить. Значить, пошукаємо й знайдемо.

КОСТЯ. Авеніре Васильовичу, де ви навчалися мистецтву мислити латинськими афоризмами?

ДІЛЬНИЧНИЙ. Сапієнті сат. Для розумного достатньо. Я маю на увазі — достатньо і школи поліції.

АНДРІЙ. А враження, що мінімум поліцейської академії.

ДІЛЬНИЧНИЙ. Це тому, що з двохсот курсантів, які люблять хильнути, а потім бігом до дівчаток, знаходиться максимум один, який цікавиться крилатими виразами в галузі права. *(Піднімається і підходить до Ніка. Уважно дивиться на нього.)* Сцієнтіа потентіа ест, правильно?

НІК. Так. Знання — сила.

КОСТЯ *(Каті)*. Що ми чуємо?! Він сказав «так»!

КАТЯ. Органам він може говорити «так».

ДІЛЬНИЧНИЙ *(Ніку)*. А тому що кожен сам коваль свого щастя, правильно?

НІК. Так. Куїлібет фуртмає суае фабер.

КОСТЯ. Враження, що ми зараз в компанії з Гаєм Юлієм Цезарем і Марком Тулієм Цицероном.

ДІЛЬНИЧНИЙ *(радісно)*. Відеокамера спрацювала! *(Ніку.)* Твою світлину я бачив в клубному архіві нашої школи поліції. Ти висів на дошці пошани. Обіймаючи службову собаку.

НІК. Так, висів. Обіймаючи Рекса.

КОСТЯ. Нашого Рекса?!

НІК. Ні.

ДІЛЬНИЧНИЙ *(Ніку.)* А, ти ж спеціалізувався на службових собаках, хотів стати кінологом.

НІК. Так, кінологом.

ДІЛЬНИЧНИЙ. Отож.

КОСТЯ. Ба-а, та вони підковувалися в одній кузні поліцейських кадрів!

ДІЛЬНИЧНИЙ. Продовжимо дізнання. Цей Добродей вітав іменинника на запрошення?

АНДРІЙ. Ні, він просто обожнює вітати без запрошення.

КОСТЯ. У риму, між іншим. Якщо це важливо для дізнання.

ДІЛЬНИЧНИЙ. Для дізнання кожне апчхи важливе. Він що вам — кум, сват, брат, що вітав?

НІНА. Він від імені організації.

АНДРІЙ. Причому благодійно-творчої.

КОСТЯ. Зауважте, організація називається «Іменини серця», а не, припустимо, шлунка.

Лунає гучний гавкіт Рекса. Дільничний піднімається і розстібає кобурку. Нік також засовує руку за борт піджака.

ДІЛЬНИЧНИЙ. Всім залишатися на своїх місцях! Цілком можливо, що цього Добродія потягнуло на місце злочину.

АНДРІЙ. Навряд чи. Другий раз вітати?

КОСТЯ. Ти гідний і вдруге. Хоча, можливо, Добродей задумав таки попроситися до нас в туалет. Авенір Васильович даремно не підозрював би.

Гавкіт триває. Дільничний напружено вслухається.

ДІЛЬНИЧНИЙ. Прошу всіх залишатися на своїх місцях. Все це не просто так.

НІНА. Ви думаєте?

ДІЛЬНИЧНИЙ. Інтуїція плюс досвід. Експериментіа ест оптіма магістра. Треба перекладати?

АНДРІЙ. То, мабуть, Рекс так реагує на сусідську кішку, яка любить забиратися на наш паркан.

ДІЛЬНИЧНИЙ (Андрію) Гаразд, подивіться, що там.

Андрій прямує на веранду, але, подивившись на Ніка, невтішно махає рукою і виходить у протилежні двері. Дільничний сідає за стіл і починає заповнювати протокол.

ДІЛЬНИЧНИЙ. Продовжимо. Отже, цей Добродей, який знаходиться під підозрою, нещодавно побував тут. (Ніні.) Що вам відомо про його місце проживання?

НІНА. Ми взагалі років зо два його не бачили. Він начебто перебував в Ямпільському будинку для престарілих.

ДІЛЬНИЧНИЙ. А скільки йому стукнуло, в курсі?

Ніна знизує плечима.

КОСТЯ. Можу повідомити особливу прикмету.

ДІЛЬНИЧНИЙ. Нотуємо.

КОСТЯ. Він молодий душею. І у нього завеликий піджак.

ДІЛЬНИЧНИЙ. Завеликий піджак — це прикмета, а молодода душа, вибачте, — нісенітниця. (*Kati.*) Як ви думаєте, з якою метою Добродей носить такий піджак? Чи не тому, що в ньому легше приховувати?

Входить Андрій із дверей ліворуч.

(*Андрію.*) Чому пес так гавкав?

АНДРІЙ. Сіамська Манька забралась на паркан, а він намагався її дістати.

КОСТЯ (*Kati.*) У Рекса не тільки Манька, а й мишка не проскочить. Значить, увечері можете обійтися без Ніка.

НІК. Ні!

ДІЛЬНИЧНИЙ. Досить про паркан. Питання про Добродея.

НІНА (*дільничному*). А скільки пропало в туалеті?

ДІЛЬНИЧНИЙ. Стодоларова.

Ніна іронічно хмикає.

ДІЛЬНИЧНИЙ. Мало?

Ніна знизує плечима.

ДІЛЬНИЧНИЙ. Для порушення кримінальної справи вистачить.

Катя дістає із сумочки стодоларову купюру і простягає дільничному.

КАТЯ. Відшкодуйте потерпілим. Тільки залиште в спокої цього безпритульного.

ДІЛЬНИЧНИЙ. Бенефакта мале локата малефакта арбітрор! Перекладаю для ясності — благодіяння, надані недостойному, вважаються злочином.

КОСТЯ (*Kati*). Можна я замість вас з повинною?

НІНА. А в кого ця стодоларова пропала в туалеті?

ДІЛЬНИЧНИЙ. У Людмили Пилипівни Шльопки. Будинок двадцять чотири, в кінці вашої вулиці.

НІНА. У Шльопки?! Шкода, що мало.

АНДРІЙ. А чому Добродей не достойний ста грамів і чарочки від іменинника?

КОСТЯ. Та й яке це благодіяння? Це бартер. Він нам — вірші, ми йому — чарочку.

ДІЛЬНИЧНИЙ (*з іронією*). Вірші?

КОСТЯ. Причому в риму. (*Декламує.*) Позич мені люті, вівчарко! Я критиків люто порву... Найсуворіший міліцейський протокол не може зрівнятися з громадянською напруженістю цих віршів!

АНДРІЙ. Мені теж його вірші сподобалися. Особливо про енергетичну кризу. Вони неабияк зігрівають.

КОСТЯ. А от силові структури чомусь погано переносять поезію. Чому?

ДІЛЬНИЧНИЙ. Усьому своє місце. Інтер арма тасент музає. Серед зброї музи мовчать. Не можна допускати розслабленості в органах.

КОСТЯ. Правильно. А то ще міліція почне протоколи в риму писати. Досить, що анонімки гекзаметром складають. (*Декламує.*) Завівся у нас лиходеї / Нікчемний поет Добродей! (*Kati.*) Це вже мій експромт.

ДІЛЬНИЧНИЙ. Ото ж бо й є, що нікчемний!

КОСТЯ. А хіба не відомо, що поки не вимагає поета до священної жертви Аполлон, він може дозволити собі бути нікчемним?

ДІЛЬНИЧНИЙ. Ну і про що це говорить?

КАТЯ. Напевно, про те, що поет може попроситися в туалет.

НІНА. А от гроші прихопити запросто! (Із стурбованим виразом виходить.)

АНДРІЙ (дільничному). Але це ж не означає, що саме Добродей взяв.

ДІЛЬНИЧНИЙ. Але й не означає, що не взяв. Тому й проводимо всебічне дізнання.

КОСТЯ. Ніку, ти можеш попроситися в туалет?

НІК. Ні!

КОСТЯ. Тоді ти поза підозрою.

АНДРІЙ (дільничному). Ну, і що ще відносно Добродея?

ДІЛЬНИЧНИЙ. Ви тут найсерйозніша людина, я бачу.

КОСТЯ. Він же іменинник. Йому належить.

ДІЛЬНИЧНИЙ. Хто з вас подумав про те, що людина без паспорта не може зареєструвати не те що організацію, а й власні п'яти, оскільки відсутнє місце їх постійного знаходження?

КАТЯ. Можу додати дещо конструктивне до цього.

ДІЛЬНИЧНИЙ. Пишу.

КАТЯ. Когітатіонс поенам німо партитур. Перекладаю на всяк випадок: ніхто не несе покарання за думки. Між іншим, це одне з положень римського права.

КОСТЯ. Правильно. Бюрократизм треба вигризати Рексом.

ДІЛЬНИЧНИЙ. До речі, на вашого баскєрвільчика теж саме час протокол складати. Хто ж такого монстра без прив'язі тримає? А якщо загризе кого?

Входить Ніна. Починає грізно гавкати Рекс.

КОСТЯ. Чуєте, Рекс теж проти протоколу.

НІНА. Щось дуже він проти. (Андрію.) Андрію, сходи подивися.

Андрій йде на веранду. Нік знехотя пропускає його. Гавкіт посилюється.

НІНА. Зовсім сказився.

ДІЛЬНИЧНИЙ. Отож!

З'являється Андрій.

АНДРІЙ. Там кандидат у депутати прийшов!

КОСТЯ. Уявляю, якби вже депутат. Ото гавкіт був би!

АНДРІЙ (*Кості*). Підемо, потримаєш Рекса, поки я заведу кандидата.

Андрій і Костя виходять, відтісняючи Ніка.

НІНА. Що за халепа сьогодні?! Кандидатів у депутати ще не вистачало!

ДІЛЬНИЧНИЙ. А протокол все одно доведеться скласти.

КАТЯ. А ви на кандидата у депутати складіть, Авеніре Васильовичу.

ДІЛЬНИЧНИЙ. За що?

КАТЯ. За передчасну агітацію.

ДІЛЬНИЧНИЙ. Що маєте на увазі?

КАТЯ. Виборча кампанія починається завтра, тобто сьогодні о дванадцятій ночі, а до того заборонено проводити зустрічі з виборцями.

Чути, як за дверима праворуч розмовляють, наближаючись, Андрій і кандидат у депутати Гуляй.

ГОЛОС АНДРІЯ. Робимо перепланування, як бачите.

ГОЛОС ГУЛЯЯ. Євроремонт — справа хороша. У моїй програмі навіть є гасло: «Кожній садибі — по євроремонту!».

ГОЛОС АНДРІЯ. Це дуже конструктивно.

ГОЛОС ГУЛЯЯ. Залишається тільки правильно проголосувати.

Входять Андрій, Костя, кандидат у депутати Гуляй і його помічник Терентій. У Терентія в руках роздутий від набитого портфель. Терентій стає в протилежних від Ніка дверях. Побачивши, що Нік жує жуйку, теж дістає пакетик з жуйкою.

ГУЛЯЙ. Всім доброго дня в цьому будинку! У вас таке чудове завтра відразу після виборів!

АНДРІЙ *(представляючи гостя)*. Кандидат в депутати Едуард Федорович Гуляй.

Всі вітаються, дільничний мовчки киває, а Нік, який першим привертає увагу Гуляя, продовжує байдуже жувати жуйку. Гуляй підходить до нього.

ГУЛЯЙ. А ви хіба не зацікавлені в кращому завтра?

НІК. Ні.

ГУЛЯЙ. Як ні?! Ви вважаєте, що ваша вулиця, яка гідна найкрутіших котеджів, і далі повинна псувати зір завалюхами — от як у баби Мані, де я щойно провів зустріч?

НІК. Ні.

ГУЛЯЙ *(задоволено)*. Ось це правильно! Ми тут з вами, нарікаючи, що вони там живуть, як хочуть, а ми тут живемо, як можемо, повинні разом зі мною повернути справу так, щоб ми тут жили, як вони там, а вони там, як ми тут. Але це можливо тільки якщо правильно проголосувати.

НІК. Ні.

ГУЛЯЙ *(здивовано)*. Ви ж щойно погоджувалися! Добре, враховуючи, що біля вашої хвіртки крутий джип, доповнимо наше-ваше гасло. Сформулюємо, скажімо, так: «Біля кожного котеджу — по джипу!».

КОСТЯ. Нік не з цієї вулиці.

ГУЛЯЙ. Значить, по джипу біля кожного котеджу на всіх вулицях моєї виборчої дільниці!

(Нарешті усвідомлює, що перед ним поліцейський.). О, та тут наша славна поліція!

НІНА. Це наш новий дільничний. Авенір Васильович Пересунько.

ГУЛЯЙ. Я завжди знав, що наша поліція завжди на посту, навіть під вечір. *(Дільничному)*. Разом будемо во благо виборців?

ДІЛЬНИЧНИЙ. Як тільки протокол складемо, так одразу.
ГУЛЯЙ *(удавано дивуючись)*. Протокол про що?

КАТЯ. Про передчасну агітацію.

ГУЛЯЙ. Агітація починається опівночі. А зараз ми тут виключно для того, щоб привітати Андрія Івановича з днем народження. Правильно, Терентію? *(Показує на свого помічника.)* До речі, це мій референт-помічник.

ТЕРЕНТІЙ. Так.

ГУЛЯЙ. Терентій, вітальний адрес.

Помічник подає Гуляю адрес у рамочці.

КОСТЯ *(Андрію)*. Пишайся, імениннику! Навіть виборча кампанія через тебе стартувала на півдобі раніше.

ГУЛЯЙ. Головне — треба проголосувати за правильного кандидата.

ТЕРЕНТІЙ. Саме так.

КОСТЯ *(з цікавістю розглядаючи Терентія, Гуляю)*. Цікаво, а вашому Терентію протоколом дозволено говорити «ні»?

ГУЛЯЙ. Такого вкрай негативного слова, як «ні», у нас в принципі бути не може! Ми знаємо лише слово «так»!

ТЕРЕНТІЙ. Так.

ГУЛЯЙ *(піднявши вгору адрес)*. Дорогенький наш Андрію Івановичу! Тут докладно написано, що саме ми бажаємо тобі в твоїй, а значить, і в наш святковий день твого народження. Са-люс по-пулі су-преме лекс! Це означає: благо народу — вищий закон.

КОСТЯ *(Каті)*. Враження, що ми в римському сенаті.

ГУЛЯЙ *(читає, підійшовши до Андрія.)* Шановна Людмила Пилипівно! *(Здивовано.)* Терентію, чому тут написано — Людмила Пилипівно? *(Показує на Андрія.)* Хіба він Людмила Пилипівна?

ТЕРЕНТІЙ. Помилка, шеф. Людмила Пилипівна — це Шльопка. А Шльопка у нас пізніше. *(Риється у портфелі.)* От чортівня! Щось не бачу того самого адреса...

ГУЛЯЙ *(незадоволено)*. Так, значить?

ТЕРЕНТІЙ. Але він точно був! Може, конкуренти на ходу вкрали, хто знає.

Дзвінок мобільного у дільничного.

ДІЛЬНИЧНИЙ *(піднімається як по команді)* Слухаю, товаришу... е-е, пане майоре! Що робимо? Складаємо протокол. Тут один бомж в підозрілому піджаку унадився вітати населення з днем народження від імені неузаконеної благодійно-творчої організації. А потім в туалетах пропадають гроші... І дострокова агітація від кандидата в депутати зафіксована. Прізвище — Гу-ляй. В сенсі сам п'ю — сам гуляю. Утриматись поки що? Зрозуміло... Зараз буду. *(Вимикає мобільник.)* Терміново викликають до райвідділу. *(Ховає папери в теку. Гуляю.)* Дура лекс, сед лекс. Яким би не був суворим закон, його слід дотримуватися.

ГУЛЯЙ. Якщо правильно проголосувати, закон можна зробити ще суворішим. Щоб ніхто і ні за які гроші!

КОСТЯ. Особливо великі.

ДІЛЬНИЧНИЙ. Всім до швидкого побачення. *(Рішуче підводиться.)*

ГУЛЯЙ. Авеніре Васильовичу, майор вам не сказав, що ви далеко підете?

ДІЛЬНИЧНИЙ. Він мені щойно сказав, що треба не йти, а якнайшвидше їхати. Невідомо чим.

ГУЛЯЙ. Нам теж доведеться їхати за правильним вітальним адресом, тож можемо підвезти, у нас джип.

ТЕРЕНТІЙ. Але ж у нас за планом ще...

ГУЛЯЙ *(роздратовано)*. Ні! Ти хіба не чув, що дура лекс? Підкинемо Авеніра Васильовича — а потім все інше.

ДІЛЬНИЧНИЙ (Андрію.) Як вийти, щоб ваш баскервільчик проявив повагу до органів правопорядку?

ГУЛЯЙ (дільничному). Не турбуйтеся, я буду поруч.

КОСТЯ. Краще нехай Авенір Васильович буде з вами поруч. Так надійніше. А ви коли ще станете недоторканим! Особливо для Рекса.

ГУЛЯЙ. Я охорони поки не потребую, правильно, Терентію?

ТЕРЕНТІЙ. Так.

ГУЛЯЙ. Мій слоган: нікого і нічого між виборцем і депутатом!

ТЕРЕНТІЙ. Так.

КАТЯ. А якщо Рекс про це не здогадається?

ДІЛЬНИЧНИЙ. А ваш Рекс, випадково, не в курсі, що у мене пістолет?

АНДРІЙ. Ну що ви, Авеніре Васильовичу, Рекс наші органи дуже поважає.

КОСТЯ. Особливо ті, які прикриті штанами. (Гуляю.) Тому краще скористатися міліцейським супроводом. Бо невідомо, чи сподобалися ваші передвиборчі слогани Рексу.

НІНА. Андрію, краще зв'яжи йому ноги, а то дожартуємось.

КОСТЯ. Та якомога міцніше, Андрію. Раптом Рекс взагалі нічого не чув про депутатську недоторканність...

ГУЛЯЙ. Пішли, пішли...

Дільничний, Гуляй і Терентій виходять.

Затемнення.

Картина четверта

Стіл заставлено закусками і пляшками. Він трохи зсунутий убік, а гості на дивані, стільцях, в кріслах — в застіллі перерва.

ПРОКУРОР *(попихує сигарою. Недоплясу, з яким вони сидять поруч в кріслах)*. А чому всі круті як правило бритоголові?

НЕДОПЛЯС *(теж зі значимістю попихує сигарою)*. Щоб кулям було легше зісковзувати.

ПРОКУРОР. А я й не здогадувався.

НЕДОПЛЯС. А скільки нас полягло, на нуль поголених!

ПРОКУРОР. Точно. На кладовищах майже не залишилося престижних місць.

ЛЄРОЧКА. Хлопчики, що ви все про зачіски? Давайте потанцюємо! Костику, запроси мене на танго, а ти, Катю, розворуши мого прокурора, добре? Він здатен підкорятися тільки молодим і зухвалим. Ніна, у вас є в запису «Полюбі мене такою»?

НІНА. Андрюшо, Лерочка хоче палати та засліплювати. Знайди щодо полюбі.

АНДРІЙ *(возиться з програвачем)*. Тільки запалюйте в межах протипожежної безпеки, будинок не застрахований.

ІДА. І взагалі дами запрошують кавалерів! Ніно, краще ти запропонуй потоптатися з собою мого Недопляса, нехай розімне свої кісточки. А я тісніше притиснусь до прокурора. *(Прокурору.)* Ваша сигара не проти, якщо ми з вами потанцюємо?

ПРОКУРОР *(випускаючи дим кільцями)*. Хороша сигара в принципі не поступається гарненькій жіночці. А от вам, Ідо, з такими красивими сережками, — цілком і повністю.

ІДА *(кокетливо демонструючи «Каліпсо»)*. Ви знаходите?

ПРОКУРОР. Такі сережки самі нас знаходять.

ІДА. Це — «Каліпсо», між іншим. Прямо із Лондона.

ПРОКУРОР. Одразу видно, що прямо. Навіть свідків не треба.

КАТЯ. А ви, Лерочко, краще потанцюйте з іменинником. Саме йому сьогодні належить право першого танцю з практично першою із присутніх тут леді.

КОСТЯ (*Лерочці*). Злочинно не поступитися імениннику. (*Каті*.) А ви, сподіваюся, запросите на танок мене? Імениннику, що у тебе там із полюбі?

АНДРІЙ. Ще дві секунди, і буде вам полюбі.

ЛЕРОЧКА. Тебе би до вищої міри, Костику. За боязливість. Гей, хто тут тамадує та наливає?! Вип'ємо за дуже боязких! (*Хапає зі стола чарку і п'є.*)

ПРОКУРОР. Лерочко, не зловживай!

Починає звучати музика. Костя і Катя починають танцювати. Музика швидко обривається.

КОСТЯ. Щось у тебе, імениннику, не складається щодо полюбі.

ЛЕРОЧКА. Бо ви заслуговуєте тільки на разлюбі!

АНДРІЙ. Секунду, шановні, лише секунду!

ЛЕРОЧКА. І буде вам не тільки разлюбі, а й розлучення!

НЕДОПЛЯС (*прокурору*). Найкраща музика — ділова, не знаходите?

ПРОКУРОР. Ми завжди знаходимо, якщо потрібно.

НІНА (*Недоплясу*). До речі, це правда, що ви збираєтесь відкривати в центрі міста салон естетичної медицини?

НЕДОПЛЯС. Один мізерний папірець залишилося завізувати. (*Прокурору*.) Та дехто вперся — мовляв, незаконно. Але прокуратурі, я переконаний, видніше.

ПРОКУРОР. Це як подивитися.

НЕДОПЛЯС. Спробуйте правим оком — лівіше, а лівим — правіше.

ПРОКУРОР. Але ж косоокість можна заробити.

НЕДОПЛЯС. Забезпечимо кращу клініку в Європі.

ПРОКУРОР. Здоров'я не купиш.

НЕДОПЛЯС. Зате купиш все для здоров'я. Ще й на морозиво залишиться.

НІНА (*прокурору*). Чи тобі, Пашо, косоокості боятися через якийсь нікчемний папірець?!

ПРОКУРОР. Не заговорюй мені зуби, Ніно! І не сподівайся, що через чарку я забуду про гроші. (*Недоплясу, кивком показуючи на Ніну.*) Вони мені десять штук заборгували. Останнім поділився.

КОСТЯ. У нас в країні тільки прокуратура може поділитися останнім!

НІНА. Ми обіцяли повернути борг сьогодні — і повернемо. Але поки половину. Тому що Андрію не встигли віддати. Точніше — він не встиг з'їздити за рештою, бо зранку його вітали без перепочинку — громадськість, депутати, навіть поліція.

ПРОКУРОР. Гарна баєчка! Я наводив довідки, твій Андрій знову підзалетів на сумнівній обгороді. У вас в гаманці ані копія.

НІНА. Хвилиночку, зараз доведемо. Про-де-мон-струємо!

Ніна із значимим виглядом виходить.

ЛЄРОЧКА. А хтось погрожував налити!

АНДРІЙ (*возиться з програвачем*). Щось заїло...

ІДА. Чого позатикали сигарами роти, мужчинки?! Хочу шампанського!

НЕДОПЛЯС. Наливай! (*Наспівує.*) Єслі же-енщина просі-іт! ..

Звучить гавкіт Рекса — з боку веранди.

ПРОКУРОР. Може, й Рексу шампанського?

КОСТЯ. Йому зараз не можна. Він замість Ніка.

НЕДОПЛЯС. Гарна собачка. Катю, заведеш собі таку обов'язково. Садibu охороняти буде.

АНДРІЙ *(гордо)*. З Рексом надійніше, ніж з десятима Ні-ками.

Входить стривожена Ніна.

НІНА. Андрію, ти гроші не брав?

АНДРІЙ. Які гроші?

НІНА. Ну, ті, в перев'язаній пачці?

АНДРІЙ. Та ти що?!

НІНА. Не знайду.

АНДРІЙ. А куди ти їх поклала?

КОСТЯ *(Ніні)*. Ти ж переховувала їх не раз. Згадай, куди в останній.

Ніби згадавши — куди, Ніна квапливо виходить.

ПРОКУРОР *(Андрію)*. Шукаємо гроші в порожній кімнаті, де їх немає?

АНДРІЙ. Знайдемо, у нас кімнат багато.

ПРОКУРОР. Кімнат-то багато, а от зелененьких...

НЕДОПЛЯС *(прокурору)*. Теж мені проблема! От якщо кімнат мало, а зелененьких багато — тоді головний біль.

Звучить гавкіт Рекса з кімнат, потім голос Ніни: «Геть, сволото! Не до тебе зараз!» Потім — винуватий вереск Рекса.

ПРОКУРОР *(прислухаючись)*. Як складно знайти грошки, які комусь винен! Вічна проблема людства.

Входить стривожена Ніна.

НІНА. Андрію, не можу знайти. Підемо, допоможеш.

Андрій квапливо підхоплюється, вони з Ніною виходять.

ЛЄРОЧКА. Простіше чарку знайти, якщо налито! *(Хочає чарку і п'є. Потім запалює цигарку.)*

ІДА *(наколює їй виделкою шпиротину)*. Загризи шпротиною, а то скопитишся.

ЛЄРОЧКА. Віддаю перевагу золотій рибці. А вона на столі тут чомусь не плаває!

НЕДОПЛЯС. Копченим вугром замінити? По тисячу триста кіло? Доставимо в лічені хвилини.

ЛЄРОЧКА (*прокурору*). Каплючище, можеш організувати дружині золоту рибку на закусь? Сопеш — як завжди? Ну, сопи. (*Повертається до Кості.*) Тоді ти, пане художнику, хоча б намалюй мені її, а то можу померти з голоду. Уявляєш, якщо така пані, як я, почне прощатися з життям через якусь там рибку? До речі, ти бачив коли-небудь золоту рибку?

КОСТЯ. Бачив, але справа була в сутінках, то не розгледів, якої вона проби.

ЛЄРОЧКА (*показує виделкою на Катю*). На неї вона не схожа. Вона для рибки занадто худа. Рибка схожа на мене. Малою її з мене. Я згодна позувати без будь-якої луски! (*Прокурору.*) Каплючище, замовляй йому мій портрет, не будь жлобом! Костику, скільки тобі відвалити за портрет пані прокурорші? Як тільки він (*показує виделкою на Недопляса*) віддасть йому (*показує на Прокурора*) своє передостаннє, так одразу він (*показує на Прокурора*) поверне тобі (*показує на Костю*) за мій портрет не своє останнє. Правильно, Каплючище?

ПРОКУРОР. Ти сп'яніла, Лєро.

ІДА. Давайте вип'ємо! А то всі щось дуже протверезіли через ці купюри!

ЛЄРОЧКА. Крім мене! Мені плювати на ваше бабло! Мене цікавить кохання! Велике-превелике, яке (*показує на Недопляса пальцем*) у твій гаманець не влізе!

НЕДОПЛЯС (*хмикнувши, піднімає чарку з горілкою*). Давайте вип'ємо за те, щоб той, хто шукав, знайшов більше, ніж можна, — і це могли підтвердити триста свідків! А про купюри більше ні слова!

ПРОКУРОР. Тим більше, що їх — нуль!

НЕДОПЛЯС. Але вони — будуть. І це головне!

КОСТЯ. Наша вам подяка за фінансовий оптимізм. Його так не вистачає в наш романтичний час.

Всі п'ють.

КОСТЯ (*Kami*). Лише одна мовчить, п'є шампанське. Мабуть, поглинають складні думи про салон естетичної медицини.

КАТЯ. Ні, лише про ескіз власного котеджу по сусідству. Чи ще не вечір?

Лерочка знову наливає собі.

ЛЄРОЧКА. Гей, шанувальники «бабла»! Вип'ємо за кохання, яке нічого не варте! (*П'є.*)

ІДА. Я чула, вчені вже довели, що кохання — це чисто хімічна реакція.

КОСТЯ. Все залежить від набору реагентів.

ПРОКУРОР. Це як?

КОСТЯ. Чим дорожче реагенти, тим сильніше кохання. А реагенти бувають набагато дорожчі за золоту рибку.

ІДА. От вам і нічого не варта!

НЕДОПЛЯС. Все до «бабла» зводиться, як не крути.

КАТЯ. Якщо так і далі піде, молодих при одруженні скоро будуть питати: «Ви варті одне одного?». Щоб не продешевили.

НЕДОПЛЯС. А молоді будуть уточнювати, за яким валютним курсом їх реєструвати.

ЛЄРОЧКА. А я все одно за безкоштовне кохання!

ПРОКУРОР. Тільки більше не пий.

ЛЄРОЧКА. А ти, Костику, конкретно за яке?

КОСТЯ. За вільне. Воно дорожче за вільно конвертоване.

ЛЄРОЧКА. Каплючище, а ти б розщедрився на вільно конвертоване кохання? Та не сопи, грошей у тебе кури не клюють, тільки я — і то по зернятку!

Чути, як кричить Андрій «Рекс, не плутайся під ногами!» і як винувато скавучить Рекс.

ПРОКУРОР *(іронічно)*. Шукай, Рекс, шукай!

Входить засмучений Андрій, мовчки наливає собі чарку і п'є.

ІДА. Ну, що там Ніна?

АНДРІЙ. Їй треба полежати.

ІДА *(прямуючи подивитися, що з Ніною)*. А скільки у вас пропало?

КОСТЯ. Та ще не пропало. Поки не знайдено.

Іда виходить. Андрій знову наливає собі і п'є. Прокурор мугикає якийсь мотив, Недопляс відбиває пальцями дріб.

АНДРІЙ *(зітхнувши)*. Схоже, гроші все ж хтось поцупив.

КОСТЯ. Що ти маєш на увазі?

АНДРІЙ. Ну, Ніна начебто поклала їх під стопку білизни на дивані. *(Показує рукою в бік кімнат)*. Там... А білизна виявилася зрушеною.

НЕДОПЛЯС. Залишається випити, щоб стало легше.

Входить Іда.

ІДА. Ніні вже ввижається, що хтось із нас взяв гроші.

НЕДОПЛЯС. Це коли ж?

ІДА. Коли вона свої хороми нам показувала.

ПРОКУРОР. Я знав, що саме цим закінчиться. Це, напевно, я взяв. Зараз подивлюся, в якій кишені я приховав їх. *(Картинно шлюпає себе по кишенях.)*

КОСТЯ. Боже, скільки у прокурорів кишень!

КАТЯ. Професія, мабуть, зобов'язує.

НЕДОПЛЯС. А може, все-таки й справді хтось із нас?..

ІДА. Все буває. Теоретично кожен міг приховити.

ЛЄРОЧКА. Особливо я. І зараз вони у мене в найкращій на світі камері схову. Ось тут! *(Показує на бюстгальтер.)*

Андрій тим часом виходить до Ніни.

КОСТЯ *(нахилившись до Каті)*. Я радий, що ти теж відзначена честю перебувати в милій компанії, яка могла взяти.

КАТЯ. Буду сподіватися, що й ти її не покинеш. А то без тебе буде тоскно.

ІДА *(Кості)*. А чим ти, братику, за нас кращий? Прокурор може підтвердити, що нечисті на руку родичі ще й як можуть обчистити.

ПРОКУРОР. Можуть. Фактів навалом.

ЛЄРОЧКА. А у прокурора є ще й потаємні кишені, правильно, Каплючище? Дай штуку на мій портрет, а то розсекречу, де ці кишені! Знову сопеш? Костику, тобі вистачить штуки, щоб намалювати мене? А її *(показує на Катю)* не малюй! Ти ж бачиш, які грандіозні жлоби ці Недопляси! *(Кості)*. Чи тобі штуки мало?

КАТЯ. Даю штуку сто!

ЛЄРОЧКА. Що-о?

КАТЯ. Не що, а за що. За мій портрет, який першим намалює Костя.

ЛЄРОЧКА. Тоді штука двісті! *(Кості.)* Малюй спочатку мене!

КАТЯ. Штука триста!

ЛЄРОЧКА. О-ляля! Ніштяк — у Каплючища багато кишень. І в кишнях теж! Костику, тебе влаштує штука чотириста?

КАТЯ. Його влаштують мої штука п'ятсот.

КОСТЯ. Краще я відразу два портрети намалюю. Щоб обом догодити. Але ви позмагайтеся. Хоч раз в житті хочу почути, чи прозвучить сума, від якої неможливо відмовитися.

НЕДОПЛЯС. Сестро, не поскупися!

ІДА. Катюшо, не поступайся!

ЛЄРОЧКА. Каплючище, ти чуєш, яка підтримка з боку родини?

ПРОКУРОР. А що?

ЛЄРОЧКА. У тебе є фамільна гордість?

ПРОКУРОР. Ну, є. А що?

ЛЄРОЧКА. І бабло, напевно, є?

ПРОКУРОР. А що?

ЛЄРОЧКА. Ти ж казав, що кожен прокурор, який поважає себе, зобов'язаний мати мільйон. А ти вже навіть пишаєшся собою. Ну?

ПРОКУРОР. Не пам'ятаю.

ЛЄРОЧКА. А я пам'ятаю! Я навіть знаю, в якій кишені у тебе мільйон!

Входить засмучений Андрій.

ІДА (Андрію). Як там Ніна?

АНДРІЙ. Їй краще полежати.

НЕДОПЛЯС. Тобі налити?

Лєрочка хапає зі стола чарку і п'є.

ПРОКУРОР (кривиться). Це зайве, Лєрочко.

ІДА (Недоплясу). А мені шампанського.

НЕДОПЛЯС (наливає Іді). Пропоную всім випити за те, щоб ніхто нічого ні у кого і ніколи!

КОСТЯ. Так прокуратура ж перестане поважати себе, якщо ми всі ніколи!

ЛЄРОЧКА (стукає по столу виделкою). Я теж ніколи і ні за що, чуєш, Каплючище!

Андрій виходить. Віддалено доноситься гавкіт Рекса.

НЕДОПЛЯС (кивком показує у бік веранди). А Рекса щось давно не чули.

Входить Андрій.

ІДА. Ну, що там Ніна?

АНДРІЙ. Все ще в трансі.

ІДА. От бачите, як все серйозно. Значить, треба шукати.

ЛЄРОЧКА. Вивертай кишені, народ!

ПРОКУРОР. Лерочко, не підбурюй!

ЛЄРОЧКА. Я кину тебе, Каплючище, якщо ти нехайно не відкриєш кримінальну справу! За фактом пр-ропажі!

ІДА. А може, й за фактом крадіжки. Хтось же зрушив стопку білизни?

КОСТЯ. Більше ні слова про стопки! Прокуратура повинна тверезо розібратися в усьому.

ІДА. А ти черствий, як торішня булка, Костику! Сестра в трансі, а тобі хоч би хни!

КОСТЯ. Я не черствий, а залізний. Постукайте в мене виделкою — переконаєтесь.

ЛЄРОЧКА. Костику, ти стибрив? Чи вона? *(Показує виделкою на Катю.)*

Недопляс іронічно хмикає.

ЛЄРОЧКА. Ну, хто не боїться вивернути кишені — виходь! *(Виходить з-за столу.)*

КОСТЯ. Вивернути свої чи чужі?

ІДА. Яка різниця.

Недопляс іронічно присвистує.

ЛЄРОЧКА *(обводить усіх п'яним поглядом.)* Що — слабо?

ПРОКУРОР. Лерочко, не підбурюй!

ЛЄРОЧКА *(не звертаючи на нього уваги)*. Тоді обшукаємо один одного! Як в кіно!

КОСТЯ. А ось це — слухна думка. *(Каті.)* Тобі доводилося кого-небудь обшукувати? Кажуть, це такий драйв, якщо за взаємною згодою.

НЕДОПЛЯС *(Прокурору)*. Обшук повинен бути санкціонованим, якщо не помиляюся?

ПРОКУРОР. А ви людина з досвідом, видно.

ЛЄРОЧКА. Каплючище, скажи їм!

ПРОКУРОР (докірливо). Лерочко! (Лерочка показує йому кулак.) Ну, якщо з письмової згоди, то...

ЛЄРОЧКА. Ти підлий боягуз, Каплючище! Тоді нехай кожен сам виверне кишені!

КОСТЯ. А як тоді з жіночою камерою схову?

ЛЄРОЧКА (осмисливши сказане). Або навіть роздягнеться!

КОСТЯ. Правильно, для чистоти експерименту. Гаразд, хто першим роздягнеться, зрозуміло. А хто другим?

КАТЯ. Всі.

ІДА. Так, всі! Заради такої справи!

КОСТЯ. Всі відразу? Втім, чому би й ні? Це, напевно, буде хвилююче видовище. Щось схоже на груповий стриптиз.

ЛЄРОЧКА. Стриптиз? (З натхненням.) Дайош стриптиз! (Починає розстібати кофточку, плутаючись у гудзиках).

ПРОКУРОР (докірливо). Ле-єрочко!

ІДА. А що, ліс рубають — бюстгальтери летять!

НЕДОПЛЯС (Прокурору, внівголоса). До речі, є хвилююча ідея щодо ліцензії ліс рубати, потім скажу.

КАТЯ. А без музончика стриптиз не стриптиз!

Катя вмикає ритмічну мелодію на мобільнику. Лерочка в такт починає звиватись — як це роблять професійні стриптизерки, і з викликом кидає кофтинку в обличчя Кості.

ЛЄРОЧКА (показуючи рукою на Катю). Вона тобі ще покаже!

КОСТЯ. Не відмовлюсь...

Танцюючи, Лерочка довго шукає, де на поясі розстебнути спідницю.

ПРОКУРОР (благально). Лєро, угамуйся нарешті!

ЛЄРОЧКА. А ти відвернися, ти вже бачив.

КОСТЯ (*Katі, впівголоса*). Це коли ж він встиг, цікаво?

Входить Андрій і, ошелешений побаченням, завмирає на місці.

ІДА. Ну, що там Ніна?

АНДРІЙ. Що? А-а, Ніна. Вже шукає.

ІДА. Ми теж шукаємо.

КАТЯ. І, здається, до спіднього.

КОСТЯ. Лерочко, не затримуй процесу. Покажемо іменинникові, де баби можуть ховати бабло.

Починає гавкати Рекс.

Та й Рекс незадоволений, що відхиляємося від головного.

Розстібнувши спідницю, Лерочка намагається вивільнити із неї ноги.

АНДРІЙ (*дивуючись*). Що тут відбувається?

КАТЯ. Шукаємо голу істину.

ІДА. Ми тут вирішили показати, що ніхто з нас не поцупив грошей.

З боку веранди доноситься ласкаве скиглення Рекса і голос Добродєя: «Хлопчик гарний Рекс, хлопчик хороший! Дай я тебе поцілую!». Катя вимикає смартфон.

КОСТЯ. Здається, наш стриптиз продовжиться під вірші.

АНДРІЙ (*прислухаючись*). Невже Добродєй?

КОСТЯ. Він же обіцяв доставити вітальний адрес. Поет, а пунктуальний!

Знову доноситься скиглення Рекса.

ГОЛОС ДОБРОДЄЯ. Зараз тобі, Рексику, м'яса дадуть і поглядять, ти заслужив. Ти справжній детектив, Рексику!

Те, що відбувається на веранді, привертає загальну увагу. Незадоволена цим Лерочка починає натягувати спідницю, що

у неї погано виходить. Коли це їй вдається, вона забирає на спинці крісла кофтинку, одягає її, сідає в крісло і закриває очі — враження, що відразу почала дрімати. А голос Добродєя звучить вже біля самих дверей.

ГОЛОС ДОБРОДЕЯ. Ну ось, тобі й покусати нікого, Рексик. Немає в дверях прикордонного бовдура. А то би і тебе не впустив.

Входить Добродєй. В руці у нього — пачка доларів в роздертому блакитному целофані з червоною стрічкою. Побачивши незнайомих людей, Добродєй починає розгублено кивати на знак вітання.

КОСТЯ. Андрію, це ж ваші гроші!

Андрій підбігає до Добродєя, висмикує із його рук пачку і, викрикуючи, «Ніно! Ніно, гроші знайшлися!», вибігає.

ІДА. Ну, нарешті! А то просто жах!

НЕДОПЛЯС. Добре, що добре все закінчилось.

ПРОКУРОР (*скептично розглядаючи Добродєя*). З повинною з'явився, чи що?

КОСТЯ. І відразу з речовим доказом. Але зміну білизни, здається, не захопив із собою.

Входять Андрій і Ніна. Ніна нервово перебирає купюри.

НІНА (*Добродєю*). Звідки у тебе наші гроші?

ДОБРОДЕЙ (*розгублено*). Та це не я. Ц-це Рекс. Думаю, дай занесу Андрію. Ну, вітальний адрес. Я ж, тобто ми, обіцяв. А Рекс грається, катає ось цю пачку. Бачу — д-долари.

НІНА. Вбити мало!

КОСТЯ. Звичайно! Такий стриптиз зірвався!

НІНА (*Андрію*). Казала ж — зв'яжи йому лапи!

ІДА. Так це пес поцупив долари, чи що?

НЕДОПЛЯС. Ну, пес же, а не цей, в піджаку. (*Насмішкувато.*) Якби не пес, то поминай би як звали ваші долари. (*Прокурору.*) Логічно?

КАТЯ. Запрошуйте до столу гостя. Він, здається, тепер дуже дорогий.

НІНА (*закінчує перераховувати купюри*). Ага, дорогий. У п'ять тисяч доларів. (*Підходить до Прокурора.*) Ось! (*Протягає йому пачку.*) Хотілося вручити якнайкраще, а вийшло як завжди. Займеш ще коли-небудь?

ПРОКУРОР. Якщо будете повертати надгризеними — обов'язково. (*Починає рахувати гроші.*)

Лунає гавкіт Рекса.

КОСТЯ. Рекс, мабуть, запевняє, що докладе всі зуби для цього.

НІНА (*прислухаючись до гавкання*). Андрію, піди подивися, що там. І зв'яжи ти, йому, нарешті, лапи. А то знову що-небудь вкраде погратися.

АНДРІЙ. Нехай ще так побігає, поки гості тут. Ми ж гарантували, що охороняти буде.

КОСТЯ. Та й грошей він більше у вас вже не винюхає.

ПРОКУРОР (*Ніні*). До речі, а не пізніше завтра ще п'ять штук.

НЕДОПЛЯС. Сьогодні ж додаю стільки ж. А коли вони знайдуть (*повертається до прокурора*) — повернуть вам, (*Ніні*) а ви потім нам, о'кей?

КОСТЯ. Прекрасна схема, випробувана століттями: ти мені, я тобі, ми вам, ви нам...

Гавкіт посилюється.

НІНА. Андрію, ти ще не оглух? Чекаєш, поки всі заткнуться вуха?

Андрій поспішно виходить.

НЕДОПЛЯС (*дивлячись на годинник*). Це Нік, мабуть, під'їхав. Я йому призначив на цей час.

КОСТЯ. Ніка так не вистачало в дверях!

НЕДОПЛЯС (*Добродію.*) А ти прохось сюди, прохось. Коньяк, віскі, горілка? Ти чому віддаєш перевагу?

ПРОКУРОР. Схоже, денатурату.

НЕДОПЛЯС. Денатурату немає, на жаль. Тоді горілки?
(Наливає.)

ПРОКУРОР. Не сердься, що не пальонка.

ДОБРОДЕЇЙ (похмуро). Та мені б самогону.

ПРОКУРОР. А ти перебірливий!

ГОЛОС АНДРІЯ (із веранди). Костику, тут міліція знову прийшла, треба притримати Рекса.

Костя підхоплюється й виходить.

КАТЯ. Це знову дільничний, напевно.

НЕДОПЛЯС (Добродію). Ти пий, пий.

ПРОКУРОР. Самогону все одно немає.

ДОБРОДЕЇЙ (похмуро). Я це... горілку... оскільки пова-
жаю іменинника. А так — самогон.

ПРОКУРОР (помахуючи пачкою). Ці п'ять штук теж через
повагу до іменинника?

ДОБРОДЕЇЙ. А як інакше?

ПРОКУРОР. Підозрілий ти якийсь. Стривай, а як ти сю-
ди потрапив? (Ніні.) Це ви його запрошували?

НІНА. Ні, він сам...

ПРОКУРОР. Як сам? А Рекс чому не порвав йому цей ши-
карний піджак?

НІНА. Складно повірити, але собаки його не кусають.

КАТЯ. А прокурорів, цікаво, кусають? (Прокурору). Вас
на зуб не пробували?

Входять Андрій, Костя, дільничний і поняті Шльопка та
Забудило.

ДІЛЬНИЧНИЙ. О, компанії додалося! (Помічає Добродію
і, направивши на нього вказівний палець, підходить до
нього). Люпус ін фабула! Легкий на спомин. (Обернувшись
і впізнавши прокурора, поспішно бере під козирок.) Вибача-
юсь, дільничний Пересунько. Авенір Васильович. А це
поняті — Шльопка і Забудило.

ПРОКУРОР. Навіщо поняті?

ДІЛЬНИЧНИЙ. Зафіксувати на гарячому. (Понятим, з повагою.) Це наш прокурор.

ШЛЬОПКА. О-о, якраз! (З натхненням, скоромовкою.) Розумієте, він ще на тому тижні примірявся до мене. Мовляв, прийшов уточнити день народження. А коли сховався у туалет, сотки як не бувало! А сьогодні знову з'явився — зі слинявим папірцем. Нібито вітальний адрес зачитати. А я йому...

ПРОКУРОР (перебиває). Стоп, стоп! Хто це він, в який туалет і яка це слинява сотка? Давайте розбірливо і по порядку.

ЗАБУДИЛО. Ну, він — це він. (Показує на Добродєя, який якраз п'є горілку.) Я його півдня відстежував, без перерви на обід, хоча в мене найсуворіший режим щодо харчування. Бачите, як водяру споживає! А прикидається головою благодійно-творчої організації. Щоб йому наливали! А на томість — віршик нікчемний.

КОСТЯ (іронічно декламує). «Будь Людка, людям ти людиною!». Нікчемно до геніальності!

ЗАБУДИЛО. Чуєте? Яка вона йому Людка, якщо вона Людмила Пилипівна?! Їй вже за шістдесят, вона на заслуженій пенсії, а він — Людка!

ПРОКУРОР. Все зрозуміло. (Дільничному). Говори ти, а ви (звертається до понятих) мовчіть. (Знову до дільничного.) Тільки коротко.

ДІЛЬНИЧНИЙ. Пауса верба, Павле Олеговичу! Тобто менше слів. Це мій девіз.

КОСТЯ (кивком показує на дільничного). Можу підтвердити, що в обід він з нами спілкувався виключно протокольно.

КАТЯ. А латинські афоризми знає краще за римлян.

ПРОКУРОР. Виходить, далеко піде. (Дільничному.) Викладай. Тільки в двох словах, не більше.

ДІЛЬНИЧНИЙ *(показуючи на Добродєя)*. Поет. *(Показує один палець.)* Безпаспортний. *(Приєднує два пальці.)*

ПРОКУРОР *(після паузи)*. І все?

Дільничний ствердно киває, знову показуючи два пальці.

КАТЯ. А стислість, виявляється, сестра не тільки поетам, а й поліцейським талантам.

ПРОКУРОР. Ну, а висновки? *(Бачить, що дільничний мнеться.)* Добре, у трьох словах.

ДІЛЬНИЧНИЙ. Підрив іміджу держави. *(Показує три пальці.)*

КОСТЯ. Точно, три слова.

ПРОКУРОР. У чому саме підрив? Добре, не більше десятка слів — і закругляємось.

ІДА. Справді, а то не іменини, а слідство.

ДІЛЬНИЧНИЙ *(загинаючи пальці на руках)*. Статистикою неврахований. Населення зменшив. Недруги держави можуть наговорювати. Вимираємо. Небезпека. *(Викидає всі пальці на обох руках на підтвердження.)*

НЕДОПЛЯС. Вклався в десять, я рахував.

КОСТЯ. Недруги — це серйозно. Міжнародним резонансом пахне.

ЗАБУДИЛО. Не враховуючи, що без паспорта навіть поет не може очолювати благодійно-творчу організацію.

ШЛЬОПКА. Я теж можу в двох словах дещо! *(Знову натхненно.)* По-перше, ім'я та по-батькові у нього немає, одна кличка, та й то він не Добродєй, а я точно знаю, що Добродай. Відчуйте різницю — не дей, а дай! По-друге, він виглядає як людина без певного віку, так що невідомо, чи може перебувати в будинку престарілих, або ж...

ПРОКУРОР *(перебиває)*. Досить! Я вам слова не давав, поняті!

ДІЛЬНИЧНИЙ *(запитально дивлячись на прокурора)*. Майор Кирпиченко розпорядився запротоколювати. Тут

престижна місцевість, котеджі будуються буквально на очах. А бомжі своїм зовнішнім виглядом ландшафт псують і тим самим знижують привабливість району забудови. Значить, постраждає бюджет міста, сказав майор. Виконувати?

ПРОКУРОР. Виконуйте. *(Махає рукою в напрямку веранди.)* За воротами.

ДІЛЬНИЧНИЙ. Зрозуміло. *(Добродію, суворо.)* Пройдемо з нами, не громадянине.

Добродієй поспішно наливає собі чарку, але дільничний відбирає її і ставить на стіл.

АНДРІЙ. Та нехай вип'є.

КАТЯ. Навіть перед розстрілом дають випити.

ДІЛЬНИЧНИЙ. Але не перед протоколом.

КОСТЯ. Точно, протокол після розстрілу не в кожного рука підніметься підписати.

ДІЛЬНИЧНИЙ. У нетверезого теж. А взагалі-то — абсентем лаедит, кві кум ебріо літигат.

ПРОКУРОР *(кривлячись)*. Що, що?

ДІЛЬНИЧНИЙ. Хто сперечається з п'яним, той воює з відсутнім.

ПРОКУРОР. А ось це правильно. На наступному тижні зайдіть до мене в прокуратуру разом із майором Кирпиченком. *(Понятим.)* До побачення, поняті.

КОСТЯ. Вас нам буде дуже не вистачати, повірте.

АНДРІЙ. Костику, треба притримати Рекса.

Дільничний, поняті та Добродієй виходять вслід за Андрієм і Костею. Лунає гавкіт Рекса.

НЕДОПЛЯС. О, песик не дрімає!

Гавкіт посилюється.

НІНА. Взагалі-то ми сьогодні його не годували, здається.

ІДА. Так і загризти кого може.

ПРОКУРОР. Ну, по п'ять крапель, чи що? Можна й за собаку.

НЕДОПЛЯС. Не завадило би.

ІДА. Мені шампанського.

НІНА *(підходить до Лерочки.)* А Лерочка спить, мабуть?

ІДА. Вона через тебе так перехвилювалася!

НІНА. От бідолаха! Може, їй випити треба було — щоб розслабитись?

КАТЯ. Всі умовляли, щоб випила, а вона ні в яку.

Входять Андрій і Костя.

КОСТЯ. Випровадили у повній відповідності з дипломатичним протоколом.

ПРОКУРОР. Давайте вип'ємо без всякого протоколу, а потім...

Прокурора перебиває гавкіт Рекса, потім лунає постріл. Слідом за пострілом — відчайдушне скиглення Рекса. Всі замирають в напрузі. Андрій і Костя підхоплюються і вибігають. Всі деякий час сидять мовчки.

ПРОКУРОР. Випити спокійно не дають!

ІДА. Невже Рекса?

НЕДОПЛЯС *(продовжуючи її думку)*. Нагородив кулею, чи що?

ПРОКУРОР. Значить, заслужив. Він же так старався.

НЕДОПЛЯС. Сьогодні особливо.

ІДА. А може, постріл у повітря? Попереджувальний...

Входить Костя, наливає собі чарку і п'є.

ПРОКУРОР *(Кості)*. Ти за здоров'я чи за упокій?

НІНА. Що там за стрілянина?

КОСТЯ *(начебто прокинувшись)*. Га? Дільничний застрелив Рекса.

НЕДОПЛЯС. Як це — застрелив?!

Ніна піднімається — піти туди.

КОСТЯ. Не треба туди, Ніно. Андрій сам розбереться. *(Ще п'є.)* Це я винен, мабуть. Коли проводжав цю гоп-компанію, забув заперти хвіртку. А цей... Добродей тобто, попросив попроситися з Рексом, відчинив хвіртку, а Рекс і рвонув на волю.

ІДА. І що?

КОСТЯ. Понята Шльопка говорить, що Рекс хотів порвати понятому Забудилі нові штани, які тільки вчора той придбав у секунд-хенді.

Повисає пауза.

ПРОКУРОР. Краще за все зараз випити, звісно.

НЕДОПЛЯС. Таку собаку не гріх і пом'янути.

ПРОКУРОР. А Рекс, мабуть, коштував ще ті грошики.

НІНА. Рекс із особливо породистих. Був.

НЕДОПЛЯС. Сотки вистачить, щоб купити такого ж? Даю не в борг, а так. Щоб заспокоїтися.

НІНА *(зітхаючи)*. Яка там сотка?! Це ж не дворняжка якась задрипана, а японська акіта матагі! Такій породі взагалі немає ціни!

НЕДОПЛЯС. Добре, двісті.

НІНА. Причому наш Рекс не просто акіта матагі, а...

НЕДОПЛЯС *(перебиває)*. Триста, якщо не просто. А що за акіта матагі?

КОСТЯ. У перекладі — хороший мисливець.

НІНА. Бійцівська собака. Японці з нею колись полювали на ведмедів.

КАТЯ. Мабуть, Рекс сприйняв отого Забудила за ведмедя.

НЕДОПЛЯС *(риючись у гаманці)*. Ну, якщо хороший мисливець, то ось всі п'ятсот, і вип'ємо за те, щоб...

ПРОКУРОР *(підхоплює тост)*. Щоб новий акіта матагі завжди був у вас на сторожі і гавкав виключно на бомжів!

Всі п'ють.

НЕДОПЛЯС. Так, а де ж Нік? *(Дивиться на годинник.)* Він вже повинен бути тут. *(Телефонує по мобільному.)* Алло, Нік? Ти де? Тут? Де тут?.. Біля воріт? З ким? З дільничним і понятими? Що робите? Урезонюєте Добродєя? А що він — кусається? Лопату хотів узяти? А для чого йому знаряддя пролетаріату?.. А-а, Рекса поховати зібрався. Ти, значить, за хвірткою стежиш? Добре. *(Вимикає мобільний телефон.)*

Входить Андрій.

НЕДОПЛЯС. Ну, що там, Андрію?

АНДРІЙ. Рекса вбили.

ІДА. Він, мабуть, накинувся?..

АНДРІЙ. Може, й накинувся. А може, й на нього... Отой понятий... Схожий на ведмедя. Але пістолет дільничного випередив...

ПРОКУРОР. Вбили так вбили.

НЕДОПЛЯС. І вже не повернеш. Та й взагалі собаки довго не живуть — то чого вбиватися? Купіть собі нового Рекса.

ПРОКУРОР. Пропоную тост...

НЕДОПЛЯС. За нового Рекса?

ІДА *(Андрію)*. Славик дав Ніні п'ятсот баксів, купите ще одного акіта матагі.

В цей час Лерочка розплющує очі, хитає головою, потім прислухається до розмови.

ПРОКУРОР *(піднімає чарку)*. Ну, за наше, а не собаче, життя!

ЛЄРОЧКА *(намагається піднятися з крісла)*. Що ж ви без мене, підлота?!

НІНА. Ой, Лерочко, ти прокинулась! *(Кидається до неї, допомагає піднятися.)* Знаю, що ти перехвилювалася через мене. А треба було випити та зняти напругу.

ПРОКУРОР. Ще й як треба було!

НІНА. А мене Андрій напоїв якоюсь таблеткою, щоб заспокоїлась. Тож навіть заснула. Хоча краще було б вжити чарочку.

НЕДОПЛЯС. Не пізно й зараз. Тост же був, тож по чарочці!

Андрій, який випив раніше, сідає й обхоплює голову руками.

АНДРІЙ. Не люблю, коли вбивають собак! Не люблю!

ЛЄРОЧКА. А я не люблю, коли вбивають кохання!

КОСТЯ *(хмикнувши)*. Особливо чаркою. Краще вже пістолетом, правильно, прокуроре?

ЛЄРОЧКА *(Кості)*. Ти хіба здатний це зрозуміти? *(Обводить усіх поглядом.)* Ви хіба здатні?

На веранді лунають голоси Ніка і Терентія.

НІК. У тебе навіть «ні» звучить як передвиборче «так»!

ТЕРЕНТІЙ. Ні!

Нік і Терентій з текою в руці заходять у кімнату і, захоплені суперечкою, не звертають уваги на присутніх.

НІК. А я тобі кажу, що при такому Рексі й огорожі не треба.

ТЕРЕНТІЙ. Може, й охоронців не треба?

НІК. Та якщо портрет Рекса на листівці замість Гуляя — народ як один проголосує «за». Навіть брехати виборцям не доведеться.

ТЕРЕНТІЙ. Таке скажеш — замість!

НІК. Ну, тоді поряд.

ТЕРЕНТІЙ. А якщо народ почне їх порівнювати?

Терентій безнадійно махає рукою, потім підходить до Андрія, який, схилившись над столом, уперся головою в долоні.

Гей, імениннику! Доставлено вітальний адрес. Від Едуарда Федоровича Гуляя. Ми обіцяли — ми виконуємо.

(Андрій не реагує.) Алло, ви мене чуєте? Вам вітальний адрес. (Кладе адрес поряд. Звертається до присутніх.) Емоцій перебрав, чи що?

ПРОКУРОР. По собаці побивається товариш.

ТЕРЕНТІЙ. Ти диви — по собаці!? То у вас тут похорони чи день народження? Втім, моя місія виконана з честю. (Йде до виходу через веранду.)

Присутні в цей час займаються хто чим. Костя щось нашіптує Каті на вухо, Прокурор колупається виделкою в тарілці, Іда тихенько розмовляє про щось з Недоплясом, Ніна наводить порядок на столі...

Терентій зупиняється біля Ніка.

ТЕРЕНТІЙ. Може, ти ще й свій портрет запропонуєш поряд з Рексом?

НІК (жорстко). Ні!

ТЕРЕНТІЙ. Ні так ні. Подумаєш!..

НІК. Тисячу разів ні! (Виходячи.) І думати не треба!..

Нік спересердя виплює жуйку, дістає пакетик нової, розриває і починає жувати. Його чвакання стає все гучнішим. Світло поступово гасне.

Завіса

Бібліотека журналу «ПЕРЕЦЬ. Весела республіка»

Передплатний індекс 60194

Головний редактор Володимир Чепіга

Свідоцтво про державну реєстрацію
друкованого засобу інформації
КВ №23039-12879ПР від 28.12.2017

Засновник:

ПП «Загальнополітичне видання «СІЛЬСЬКІ ВІСТІ»,
газета захисту інтересів селян України»

Видавець:

ПП «Видавництво «СЛОВО»

Адреса редакції:

03047, м. Київ, Проспект Перемоги, 50, офіс 520
тел.: 044 454-87-68
perets.vr@ukr.net

Бібліотека журналу «ПЕРЕЦЬ. Весела республіка» №15-2018

Анатолій Іванович НАУМОВ

НА ПОДВІР'І ЗЛИЙ РЕКС

Комедія

Редактор Ю. Іщенко

Підписано до друку 19.08.2018. Формат 70х100/32.
Папір офсетний. Друк офсетний. Умовн. друк. арк. 1,98.
Обл. вид. арк. 2,08. Наклад 1800 прим.
Зам. 0190818/Н-15.

Друк ТОВ «Основа-принт»

Свідоцтво суб'єкта видавничої справи
ДК №2072 від 25.01.2005 року

У “БІБЛІОТЕЦІ ПЕРЦЯ” ЦЬОГО РОКУ
ВИХОДЯТЬ З ДРУКУ КНИЖКИ:

**ЮРІЯ БЕРЕЗИ
АРКАДІЯ МУЗИЧУКА
МИКОЛИ КАПУСТИ
ПЕТРА ПЕРЕБИЙНОСА
ЮРІЯ ПРОКОПЕНКА
ВОЛОДИМИРА СОЛОНЬКА
ОЛЕГА ЧОРНОГУЗА
ПИЛИПА ЮРИКА**

ЗУСТРІЧАЙТЕ І ЧИТАЙТЕ!